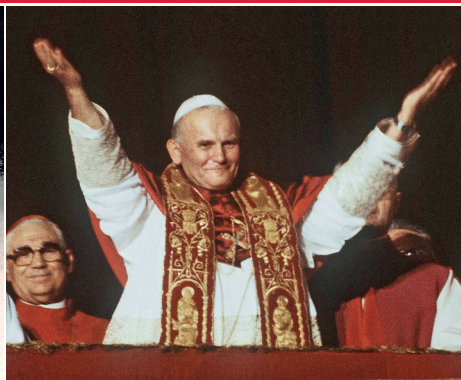

ПУТІВНИК з ІСТОРІЇ ПОЛЬЩІ

ПУТІВНИК
ІСТОРІЇ
з
ПОЛЬЩІ

Автори

Лукаш Камінський (розд. I, II, IV, VII, VIII, Польща і Україна. Історія сусідства)
Мацей Коркуць (розд. III, V, VI)

Рецензент

проф. Войцех Рошковський

Редагування і коректура

Колектив

Графічне оформлення

Сильвія Шафранська

Зображення карт

Томаш Гінтер

Набір і верстка

Войцех Чапліцький

Шрифт

Apolonia Nova, автор Томаш Велна

Друк

Drukarnia Unidruk
ul. Bronowicka 117
30-121 Kraków

ISBN 978-83-8229-568-9 (друк)

ISBN 978-83-8229-569-6 (pdf)

Видання третє, виправлене і доповнене

© Copyright by Skarb Państwa – Minister Spraw Zagranicznych & Prezes Instytutu
Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu,
Warszawa 2022

WYDAWNICTWO
INSTYTUTU PAMIĘCI NARODOWEJ

ЗМІСТ

	Вступне слово Міністра закордонних справ	5
	Вступне слово голови	
	Інституту національної пам'яті	9
	Польща і Україна. Історія сусідства	11
	I. Витоки Польщі	19
	II. Перша справжня унія в Європі	31
	III. Епоха виборних королів	41
	IV. Занепад і неволя	51
	V. Відроджена Польща	67
	VI. Польща воює	79
	VII. У комуністичній неволі	105
	VIII. Свобода і солідарність	117

Вступне слово Міністра закордонних справ Збігнева Рау до третього видання *Путівника з історії Польщі*

Польська історія – це історія нації, яка як побудувала – причому не шляхом завоювань – найбільшу, з територіальної точки зору, європейську державу XVI–XVII століть, так і взагалі зникла з політичної карти світу в XIX столітті, коли формувалася просторова геополітична уява. Це історія святих і воїнів, законодавців і парламентарів, підпільників і повстанців, вчених і художників, підприємців і винахідників, але перш за все це історія споконвічної людської жаги до свободи та боротьби за неї.

Перші письмові (літописні) згадки про Польщу датуються X століттям. У ході розвитку історичного процесу та навернення слов'ян, германців та мадярів на християнську релігію сформувалися держави так званої «Молодшої Європи» – Чехія, Угорщина, Польща, Київська Русь, Данія, Норвегія і Швеція. Колискою польської держави стали райони центральної Великопольщі з ідейною і релігійною столицею в місті Гнєзно. У 966 році перший польський історичний правитель, князь Мешко I, прийняв хрещення за римським обрядом, ввівши таким чином країну до християнської цивілізації й латинської культури. Завдяки розважній політиці він заклав фундамент державності та династії П'ястів, яка, отримавши королівську корону в 1025 році, правила Польським королівством аж до смерті Казимира Великого в 1370 році. Невдовзі, у 1385 році Польща уклала союз (унію) з Великим Князівством Литовським, володіння якого поширювалися на території сучасної Литви, Білорусі та України. Цей союз зміцнила Люблінська унія 1569 року. В результаті була створена Річ Посполита Обох Народів – багатонаціональна та багатоконфесійна республіканська монархія, або, якщо хочете інакше, монархічна республіка з розвиненою парламентською системою та унікальною для тієї епохи релігійною толерантністю. До появи Сполучених Штатів вона була найбільшою спільнотою вільних людей у тогочасному світі. Ця держава проіснувала до поділів, здійснених у другій половині XVIII століття.

Зіткнувшись із загрозою з боку сусідніх абсолютних монархій – Росії, Пруссії та Австрії, народ об'єднався на основі „урядового закону”, який став глибокою революційною (з точки зору впровадження свобод) реформою правових підстав державного устрою Речі Посполитої, проведеної в дусі епохи Просвітництва. Закон, ухвалений 3 травня 1791 року Чотириричним Сеймом, був на той момент першою в Європі й другою

у світі – після Сполучених Штатів Америки – сучасною Конституцією. Зберігаючи в Речі Посполитій традиційну станову структуру суспільства, вона відкривала перспективи подальших перетворень державної системи. Проте, ці реформи не вберегли держави від поділів. Річ Посполита зникла з карти Європи на 123 роки. Її надетнічна політична нація – одна з перших націй такого типу в Європі, що була спільнотою громадян, а не тільки суспільством підданих одноосібній владі монарха – не змирилася з падінням своєї держави й в 1768–1865 роках вісім разів зі зброєю в руках намагалася повернути втрачену незалежність. У 1830–1870-ті роки гасло «Хай живе Польща!» стало лозунгом європейських демократів у боротьбі з тиранією абсолютних монархів, які панували тоді на нашому континенті. Після епохи повстань давня політична нація Речі Посполитої розділилася на сучасні етнічні народи. Натомість її насліддя державного устрою з гарантіями свобод, а також традиції боротьби з тиранією стали спільною спадщиною поляків, білорусів, литовців і українців. Цей факт було підтверджено у спільній декларації міністрів закордонних справ Польщі, Литви та України від 7 липня 2021 р.

В епоху національного поневолення 1795–1918 років поляки не припиняли своїх політичних і збройних заходів, спрямованих на здобуття незалежності, а польські емігранти робили вагомий внесок у науковий, економічний і культурний розвиток світу, який набирив прискорення. Польська технічна думка успішно розвивалася в Другій Речі Посполитій, яка відродилася після Першої світової війни та відстояла свою незалежність у переможній війні з більшовицькою Росією. Проте, не минуло й двадцяти років мирного розвитку, як у результаті скоординованих дій двох тоталітарних держав – німецького Третього Рейху і керованого Сталіним Радянського Союзу, Європа і весь світ знову були втягнуті у кривавий воєнний конфлікт, результатом якого став геноцид європейських євреїв і циган, а також винищення та поневолення поляків й інших народів Центральної Європи. Польські солдати і винахідники зробили значний внесок у перемогу союзників у Другій світовій війні, яка завершила епоху німецької окупації. Після закінчення війни, зруйнована та позбавлена частини територій на користь Радянського Союзу, Польща опинилася під домінуючим впливом Москви і була позбавлена можливості вільного розвитку. Однак польське суспільство не відмовлялось від прагнення до відновлення демократичних свобод, що в кінцевому підсумку призвело до постановня у серпні 1980 року масового суспільно-політичного руху

«Солідарність», чия перемога над комунізмом ще раз підтвердила, що для поляків свобода є безцінна. Ця перемога також поклала початок занепаду радянського панування у всій Центральній Європі, і, нарешті, розпаду самого Радянського Союзу. Згодом, після падіння комунізму в Європі і поразки Радянського Союзу в холодній війні, Польща вступила до НАТО і ЄС, ставши важливою частиною європейської та світової системи безпеки. На жаль, актуальність загроз, характерних для, здавалося б, вже минулої епохи тоталітарної експансії XX століття, підтвердилася знову 24 лютого 2022 року. Приймаючи рішення про агресію проти України, лідери Росії однозначно довели, що не зреклися злочинних методів і будуть послідовно намагатися змінити карту світу шляхом застосування грубої сили. Ця війна, в якій Польща і поляки від самого початку активно підтримують Україну і її суспільство, що опинилося під загрозою знищення, становить нині найбільший виклик для нашої держави.

Переконаний, що прочитання цього *Путівника* не лише дасть Вам можливість пізнати Польщу та її історію, а й сприятиме кращому розумінню сучасності.

проф. Збігнєв Пау
Міністр закордонних справ

Вступне слово голови Інституту національної пам'яті Кароля Навроцького до третього видання *Путівника з історії Польщі*

Європа – дуже різномірний континент, на якому існують країни з укоріненним відчуттям власної сили та устремлінням отримати статус великої держави. Їх багатовекторна міжнародна політика впливає на долі інших народів – і близьких, і віддалених. Менші країни радше звикли до власних обмежень. Між ними знаходяться держави середньої величини. Якою державою була Польща упродовж своєї історії? Кожною з них.

Спочатку Польща була середніх розмірів державою перших П'ястів, яким доводилося виборювати своє місце серед сусідів. Була маленьким королівством Локетка – об'єднанням земель, зібраних після періоду удільної роздробленості. Була також могутньою державою Ягеллонів, яка належала до першої ліги гравців, що визначали напрямки європейських політичних рокірувань. Згодом – Річчю Посполитою Обох Народів, повною почуття своєї вагомості державного, що реалізувала власну оригінальну модель політичного устрою, заснованого на свободі і релігійній толерантності. Потім нам довелося пізнати гіркий смак підкорення, занепаду і зникнення з політичної карти континенту. Було у нас й карликове Варшавське Князівство – сповнене надій на відновлення колишньої величч. На Віденському конгресі поділена між загарбниками Польща була об'єктом політичного торгу великих держав, яких не цікавила думка поляків. У наступному столітті ця історія повторилася в Ялті – цього разу як наслідок трагічних років Другої світової війни. Нині ми – європейська держава середніх розмірів з досвідом копіткого відновлення і трансформації економіки після періоду комуністичного поневолення.

В таких драматично суперечливих умовах формувались поляки, передаючи від покоління до покоління ген свободи – етос незалежної держави вільних громадян, суспільства, яке не відмовляється від мрії про відродження суверенної держави і бореться за це.

Путівник з історії Польщі, який ми передаємо у ваші руки, був підготовлений до Всесвітніх Днів Молоді, що пройшли в Кракові в 2016 році, і був задуманий як пролог до більш глибокого пізнання нашої країни. І, я переконаний, він і надалі може виконувати таку функцію.

д-р Кароль Навроцький
голова Інституту національної пам'яті

ПОЛЬЩА І УКРАЇНА ІСТОРІЯ СУСІДСТВА

К

нига, яку ви тримаєте в руках, була написана у 2016 році. Її творці керувалися ідеєю ознайомити з історією Польщі молодих людей – учасників Світового дня молоді, який того року проходив у Кракові. Вони виходили з припущення, що навіть коротке ознайомлення з цією історією дозволить нашим гостям краще

зрозуміти не тільки минувшину, але, перш за все, сучасну Польщу і поляків.

Публікація готувалася з урахуванням того, що її адресатами є люди з різних культурних середовищ, з різним рівнем історичних знань, що часто обмежувалися історією територій, географічно віддалених не лише від Польщі, а й від Європи. Цим і пояснюється досить загальний характер пропонованого вашій увазі видання.

Путівник з історії Польщі був перекладений на вісім мов, в т.ч. й на українську. Це було пов'язано не лише з великою кількістю паломників з України, які у 2016 році приїхали до Польщі, а й з нашим переконанням у важливості відносин з нашим східним сусідом.

Віроломний напад Росії на Україну в лютому 2022 року призвів до того, що до Польщі прибули мільйони біженців. У польських школах буквально з дня на день почали навчання десятки тисяч українських дітей. Це було (і надалі залишається!) великим викликом – як для нових учнів, так і для педагогів, зчителями історії включно. Щоб їм допомогти, Інститут національної пам'яті підготував до друку додаткові примірники *Путівника* українською мовою.

Вже сам формат видання вказує на те, що публікація не є підручником з історії Польщі. Проте вона може допомогти ознайомитися з найважливішими з польської точки зору подіями, зрозуміти переломні моменти

і явища, які сформували польську історію. Тому ця книга – лише початок. Згодом прийде час на читання більш серйозних і поглиблених видань.

З огляду на обставини створення цього видання та його початкових адресатів у ньому немає великої кількості екскурсів у спільну польсько-українську історію. А це ж десять століть близького сусідства – періодів розквіту і занепаду. У третьому виданні *Путівника з історії Польщі*, призначеного виключно для польських та українських учнів, ми вирішили додати короткий опис цього спільного минулого. Ми представляємо його з польської точки зору, але не випускаємо з уваги важливі, з української точки зору, питання.

*

Символічним початком української історії є 862 рік – рік вступу Рюрика на трон Київської Русі, столиця якої 20 років потому була перенесена до Києва. У польській історії аналогічну роль відіграє рішення князя Мешка I про прийняття хрещення (966 р.). Хрещення Русі відбулося трохи пізніше (988 р.). Однак ці події істотно відрізняються – Мешко I запровадив християнство західного (латинського), а Володимир Великий – візантійського (східного) обряду.

Як і в інших частинах Європи, елементом політики династій П'ястів і Рюриковичів були шлюби між представниками обох родів. Особливо важливим результатом цих шлюбних союзів стала підтримка, яку Казимиру Відновнику надав Ярослав Мудрий, сестра якого була дружиною польського правителя. Але це не означає, що у відносинах обох держав обійшлося без конфліктів – Ярослав довгі роки вів війни з дідом Казимира – Болеславом Хоробрим, бо той більше хотів бачити на київському престолі свого зятя Святополка. Спірною територією, яка в той час кілька разів змінювала свою державну приналежність, були Червенські гради.

Обидві держави пережили період розколу на удільні князівства. Однак на Русі цей період тривав довше і закінчився її падінням, а Польське королівство було відроджено. Невелика частина земель руських князівств опинилася в руках польських правителів, більша ж частина була завойована Великим Князівством Литовським.

З укладенням Люблінської унії (1569 р.) Брацлавське, Київське і Волинське воєводства були відокремлені від Великого Князівства Литовського і включені до Корони. У такий спосіб, більша частина земель сучасної України опинилася в польській частині польсько-литовської держави. Це відбулося за згодою руської шляхти, що зберегла свої колишні привілеї

(серед яких була і власна мова як офіційна), а також отримала нові, в тому числі право обирати депутатів до Сейму.

Перші ознаки напруження виникли після укладення частиною православних єпископів Берестейської унії (1596 р.). В результаті було визнано верховенство Папи Римського, проте збережений свій власний обряд та юліанський календар. Об'єднання, яке було покликане сприяти інтеграції багатонаціональної й багатоконфесійної держави, однак, призвело до численних вогнищ напруги та конфліктів, а православна церква продовжувала існувати і через кілька десятиліть була знову офіційно визнана.

Попри релігійну напруженість, швидко полонізована руська шляхта залишалася вірною Речі Посполитій – брала участь у війнах з Туреччиною і Москвою, а також у протистояннях з козаками. Останні становили військову спільноту, що сформувалася в XVI столітті на кордоні з Османською імперією і татарським Кримським ханством. Вони підпорядковувалися Речі Посполитій – брали участь у багатьох війнах з її ворогами, насамперед з Туреччиною і Росією. Символом такої позиції був запорізький гетьман Петро Конашевич-Сагайдачний. Але одночасно все ж виникала напруженість, її джерелом була, з одного боку, козацька жага до свободи, що часто межувала з анархією, а з іншого – занадто мала чисельність козаків, які отримували постійну платню. Цінувалася їх військова майстерність, але проблемою були грабіжницькі морські походи, що провокували зіткнення, – особливо з Туреччиною.

Найбільше повстання козаків спалахнуло в 1648 році, його очолив Богдан Хмельницький, який був проголошений козацьким гетьманом. Перші успіхи показали, що козаки представляли більшу частину селянства (з якого вони значною мірою самі й походили), яке не тільки страждало від експлуатації шляхтою, а й збунтувалося проти Берестейської унії. Хмельницький почав думати про створення власної держави, проте ці плани зруйнувала перемога військ Речі Посполитої в битві під Берестечком (1651 р.). Нарешті, в 1654 р. козацький гетьман уклав з Росією Переяславську угоду, в результаті якої українські землі визнали верховенство Москви. У довгостроковій перспективі цей пакт мав для козацтва трагічне значення.

Росія почала війну з Річчю Посполитою, бо прагнула взяти під контроль всі українські землі. Криза Речі Посполитої (пов'язана зі шведською навалюю) спонукала дворянство і групу магнатів піти на поступки. У 1658 році був підписаний Гадяцький договір (Гадяцька унія). Виходячи з його умов, Річ Посполита обох народів мала стати Річчю Посполитою трьох народів.

Руське князівство мало стати третім, рівноправним членом унії, козаки ж отримували можливість нобілітету. На жаль, ці далекосяжні плани не були реалізовані (головним чином в результаті опору, з одного боку, шляхти, а з іншого – найбіднішого козацького населення, яке нижче всіх знаходилося в ієрархії). Через рік було відновлено дію Переяславської угоди.

У підсумку українські землі були розділені між Річчю Посполитою та Росією. На Лівобережній Україні, яка перебувала під владою Москви, козаки не дочекалися омріяних свобод. Їх права систематично обмежувалися, а вони самі зазнавали русифікації. Зроблена гетьманом Іваном Мазепою спроба зупинити ці процеси в союзі зі шведським королем Карлом XII закінчилася невдачею після поразки останнього в Полтавській битві (1709 р.). Останнім козацьким гетьманом, який розглядав можливість союзу з Річчю Посполитою, був Пилип Орлик – Гетьман Війська Запорозького у вигнанні. Залишки козацької автономії ліквідувала Катерина II у 1775 р.

Цариця Катерина II була також головним ініціатором наступних поділів Речі Посполитої, які в кінцевому підсумку і призвели до її занепаду. Так завершилася проголошена ще наприкінці XV ст. політика «збирання руських земель», тобто об'єднання всіх земель колишньої Київської Русі під владою Москви. За межами території Російської імперії залишилися лише невелика їх частина, поглинута Австрійською імперією.

Ці території, з центром у Львові, з часом стали важливим місцем формування самосвідомості сучасного українського народу. Важливим моментом стали події Весни народів. У відповідь на дії поляків, які прагнули отримати автономію для Галичини, у Львові була створена Головна руська рада. Українська самосвідомість формувалася головним чином у процесі супротиву русифікації. Символом цього спротиву став видатний український поет Тарас Шевченко. Варто також згадати, що під час Січневого повстання (1863–1864) відродилася ідея Речі Посполитої трьох народів, що символізував використовуваний тоді герб – на ньому були зображені Білий орел, Погоня та Архангел Михаїл.

Початок Першої світової війни пробудив надії як поляків, так і українців. Того ж дня, коли Юзеф Пілсудський повів у бій перші Польські Легіони (6 серпня 1914 р.), новостворена Головна Українська Рада оголосила про створення Легіону Українських Січових Стрільців.

Лютнева революція в Росії (1917 р.) дала змогу українцям отримати автономію. Цим процесом керувала київська Українська Центральна Рада,

яка в січні 1918 року проголосила створення Української Народної Республіки. Нова держава була визнана Берестейським договором між Австрією, Німеччиною і більшовицькою Росією. Незабаром після цього владу захопив Павло Скоропадський, який оголосив себе гетьманом. Однак його правління проіснувало лише до грудня 1918 року, коли була відновлена Українська Народна Республіка.

1 листопада 1918 року у Львові було проголошено створення другої української держави – Західноукраїнської Народної Республіки. Це означало неминучий конфлікт з поляками, які займалися відновленням своєї власної державності. Бої за Львів, який обидві сторони вважали містом важливим для своєї культури та історії, поклали початок польсько-українській війні, яка закінчилася перемогою поляків. У зв'язку з цим Антанта визнала польську адміністрацію Східної Галичини.

У той самий час українська держава вела ще одну війну – з більшовиками, що загрожували й Польщі. Таким чином, це був спільний ворог, що і призвело до підписання у квітні 1920 року союзної угоди. Співпраця спочатку принесла дивовижний успіх – у травні був зайнятий Київ, завдяки чому стало можливим відновлення структур української держави. На жаль, невдовзі розпочався більшовицький контрнаступ, масштаби якого загрожували існуванню Речі Посполитої. Перемога у Варшавській битві врятувала Польщу, але її було недостатньо для збереження існування України. У Брестському договорі Річ Посполита визнала радянські амбіції щодо контролю над Україною, і солдати української армії Отамана Симона Петлюри були інтерновані. Невеликою втіхою для них стало те, що маршал Юзеф Пілсудський вирішив особисто перед ними вибачитися.

Короткий період існування II Речі Посполитої (1918–1939) – час надзвичайно важливий в історії польсько-українських відносин. З одного боку, на території Польщі українці мали набагато кращі умови для життя і розвитку своєї національної самосвідомості, ніж у Радянському Союзі, але з іншого – польська держава не змогла виробити ефективної політики щодо національних меншин, які становили понад 30 відсотків населення. У Польщі видавалися українські журнали, діяли українські культурні установи, організації та політичні партії. В українців були свої представники в парламенті. Однак одночасно зростало значення радикального національного руху, який остаточно сформувався в 1929 році, коли була створена Організація Українських Націоналістів. У той час однією з головних цілей цієї

організації було паралізувати спроби відновлення польсько-українського співробітництва, які робила команда маршала Пілсудського після захоплення ним влади в результаті травневого перевороту 1926 року. Ця мета була досягнута – відповіддю на численні терористичні акти стала широко-масштабна пацифікація (умиротворення) у Східній Малопольщі 1930 року.

Жертвами терактів стали прихильники пошуку порозуміння, серед яких був і міністр внутрішніх справ Броніслав Перацький, убитий в 1934 р. За цей акт насильства як його ініціатор був засуджений, зокрема, Степан Бандера. Ця особистість в Польщі і в Україні сприймається вкрай по-різному. Для поляків – це насамперед політик, відповідальний за злочини періоду Другої світової війни. Натомість для багатьох українців він є символом боротьби за власну державу.

Однак це не означає, що обидві країни були приречені на конфлікт, бо в той самий час також вживалися заходи щодо розвитку співпраці. Польська влада проголосила ідею прометеїзму – звільнення народів, що опинилися під гнітом Радянського Союзу. В рамках її реалізації підтримувалися емігрантські уряди та організації, в тому числі українські. У польській армії служили кілька десятків українських офіцерів, які повинні були стати ядром майбутньої армії України. Також підтримувалися ідеї поліпшення польсько-українських відносин, пропаговані, зокрема, середовищем «Польсько-українського бюлетеня». Найважливішою спробою реалізації таких ідей став експеримент волинського воєводи Генріха Юзевського, який полягав, зокрема, у підтримці державою українських освітніх і культурних організацій. Готовність до співпраці була також і з українського боку – в тридцять років цю течію представляло, перш за все, Українське національно-демократичне об'єднання (УНДО). Його лідер, Василь Мудрий, був віцемаршалком Сейму у 1935–1939 роках.

Реалізація політики співпраці була призупинена в 1938 році, коли в уряді Польщі остаточно перемогла зростаюча після смерті Юзефа Пілсудського концепція національної асиміляції. Символом цих політичних змін стала акція руйнування церков, спрямована, зокрема, проти православного українського населення на Холмщині.

У вересні 1939 року десятки тисяч українців захищали Річ Посполиту в лавах польської армії. Водночас були й інші українці, і їх було багато, які брали участь у диверсійних акціях на користь Німеччини або Радянського Союзу. З першими були пов'язані надії націоналістів на створення власної держави. Однак німці не були в цьому зацікавлені – уряд, створений

30 червня 1941 року, проіснував всього кілька днів. Бандера, який вважався натхненником ідеї, був заарештований.

Активісти бандерівської фракції Організації українських націоналістів (ОУН-Б), розчаровані позицією німців, восени 1942 року приступили до створення збройного формування – Української Повстанської Армії (УПА). Її першою великою операцією була жорстока розправа над польським населенням, здійснена 11 липня 1943 року в більш ніж 100 населених пунктах на Волині («Кривава неділя»). Вона поклала початок геноцидній акції, яку в Польщі називають Волинською різаниною (або волинським злочином). Фактично вона охопила не тільки Волинь, а й інші території, зокрема Галичину. Крім УПА злочини скоювало й українське колабораціоністське угруповання – 14-та піхотна (гренадерська) дивізія СС. Кількість жертв польські історики оцінюють на 100 тисяч. У відповідь, на нижчих рівнях, керівництво польського підпілля організовувало відплатні акції – їх жертвами стали 10–15 тисяч українців. Оцінки українських істориків відрізняються – вони стверджують, що кількість польських жертв була меншою, а українських – більшою.

Волинська різанина і пам'ять про неї залишаються основним джерелом напруги у відносинах між Польщею та Україною. Конфлікт пам'яті пов'язаний також з підходом до УПА: для поляків – це злочинна організація (зважаючи на вчинення масових убивств мирного населення), натомість для багатьох українців вона залишається символом довготривалого антирадянського опору (УПА боролася до 1954 року). Те, що може і повинно нас об'єднувати, – це пам'ять про сотні українців, які, ризикуючи власним життям, рятували польських сусідів.

Незважаючи на масштаби скоєних злочинів, наприкінці Другої світової війни з обох сторін знайшлися угруповання, які прагнули до порозуміння перед лицем спільної радянської загрози. Найважливішим результатом цих прагнень стала угода місцевих підпільних структур, укладена у травні 1945 року на Замойщині. Її наслідком, крім припинення взаємного протистояння, стала спільна акція на місто Грубешів у травні 1946 року проти структур комуністичного апарату безпеки і НКВС. На цю угоду покликалися також пізніше, коли робилися спроби налагодження польської-української співпраці на еміграції. Чималу роль у цьому відіграв паризький журнал «Культура», яким керував Єжи Ґедройць. На сторінках цього журналу з часом стала поширюватися ідея про те, що відновлення незалежності Польщі вимагає незалежності України та визнання післявоєнних

змін кордонів, у результаті яких більшість спірних територій опинились у складі Радянського Союзу.

Комуністична влада, нав'язана Сталіним Польщі, мала власне бачення розв'язання національних проблем. Півмільйона українців були насильно переселені в СРСР, а решта – депортовані у квітні 1947 року в західні й північні райони Польщі – в межах нових, післявоєнних кордонів. Ця операція отримала назву «Вісла», а її обґрунтуванням була необхідність ліквідації соціальної бази УПА. Польсько-українські відносини кардинально змінилися з появою «Солідарності». Польська опозиція, що діяла в підпіллі з грудня 1981 року, піддала критичному переосмисленню політику щодо національних меншин, яка проводилась у період до 1939 року. Бачення паризької «Культури» набуло широкого поширення, у зв'язку з цим була визнана необхідність будівництва незалежної України в післявоєнних кордонах. У підпіллі було перекладено і видано багато українських текстів, поляки допомагали переправляти українські емігрантські видання в СРСР.

Під час розпаду Радянського Союзу з Польщі надходила допомога для української опозиції та руху за незалежність України. У грудні 1991 року Польща була серед перших держав, поряд з Канадою, які визнали незалежність України. Ще в 1990 році Сенат, обраний в ході демократичних виборів, засудив проведену комуністичним режимом операцію «Вісла».

У наступні роки робилися численні спроби примирення. Діалог істориків вівся з перемінним успіхом, звучало багато значущих політичних декларацій. Прихильником польсько-української угоди був Папа Іван Павло II. Цей процес не був завершений, і в останні роки він переживав регрес. Нинішня безпрецедентна солідарність наших народів дає надію на відродження нашої співпраці в душі пам'яті та істини.

*

Ми не можемо змінити історію. Однак ми можемо разом будувати наше майбутнє. Для цього треба добре знати своє минуле, робити висновки з чорних сторінок спільної історії та черпати натхнення з її світлих періодів. Польська та українська пам'ять про минуле завжди будуть відрізнятися, хоча можливим є досягнення згоди щодо фактів. Варто йти до розуміння відмінностей шляхом пізнання історії наших сусідів.

Якщо ви хочете краще пізнати історію Польщі, поцікавайтесь, будь ласка, іншими публікаціями. Ми особливо рекомендуємо книгу авторства видатних істориків *Польща – нарис історії* (Варшава 2015, 2022).

ВИТОКИ ПОЛЬЩІ

Н

аша ідентичність як індивідів, так і спільноти, базується на пам'яті. Минуле дозволяє зрозуміти, хто ми такі. Історія, а отже й сучасність поляків, розпочалася 1050 років тому, одночасно з прийняттям християнства.

Під час найбільшого розквіту Польщі було створено прекрасний міф про те, що поляки – нащадки сарматів, хоробрих воїнів, яких описували давні автори. Ми й досі часом говоримо про себе, що ми – сармати. Однак, насправді поляки – нащадки слов'ян, які з VI ст. після народження Христа населяли Центральну і Східну Європу.

З часом вони почали створювати власні держави. Однією з них у середині X ст. володів Мешко. У 966 р. він вирішив прийняти хрещення, після чого відбулася християнізація усієї країни. Незалежно від того, чи схилив його до цього політичний розрахунок, чи намовляння дружини (чеської князівни Добрави), чи пережите навернення, це було рішення, яке мало великі наслідки. Прийняття християнства зміцнило молоду державу із середини та на міжнародній арені. Польща стала частиною латинської цивілізації, а Мешко – рівноправним партнером інших європейських володарів. Такої ж позиції отримувалися і його нащадки, яких від легендарного засновника династії – П'яста Колодзєя – називають П'ястами. Про це, зокрема, свідчитимуть численні шлюби з представниками родин інших володарів.

Поля над озером Ледніца – одне з місць, де могло відбутися хрещення Мешка, з 1997 р. стали місцем зустрічей молодих християн.
(Фот. Piotr Tracz/REPORTER)

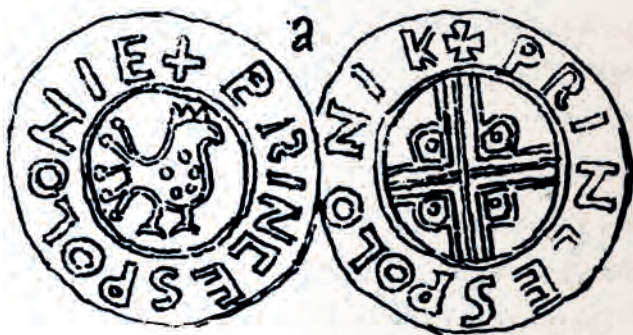
Справу Мешка продовжив його син Болеслав Хоробрий, який організував у 1000 р. дуже успішну зустріч з імператором Оттоном III. Ця зустріч відбулася в Гнезно, біля могили першого з патронів Польщі – св. Войцеха. Гнезненський з'їзд не лише зміцнив позиції Болеслава, але й сприяв розвитку церковних структур. Поряд з існуючим єпископством у Познані була створена митрополія у Гнезно, а також дієцезії в Кракові, Колобжегу і Вроцлаві, які їй підпорядковувалися.

Після смерті Оттона Болеслав зі змінним успіхом протягом п'ятнадцяти років воював з його наступником Генріхом II. У результаті польський володар захистив свій суверенітет і зберіг деякі територіальні завоювання. У 1018 р. він переміг руського князя Ярослава і здобув Київ. Однак, ці

Св. Войцех (бл. 956–997)
– празький єпископ, який
виступав проти торгівлі
невільниками та був змуше-
ний покинути свою дієце-
зію і загинув як місіонер від
рук прусів. Його тіло вику-
пив Болеслав Хоробрий, за-
плативши за нього золотом.

(Фот. Metropolitan
Museum of Art)

Денарій Болеслава Хороброго, якого називали „Princes Polonie”. Це перша письмова згадка про назву Польща. (Фот. Warszawskie Centrum Numizmatyczne)

успіхи були нетривалими. Перед самою його смертю у 1025 р. Болеслава коронували як першого короля Польщі.

Невдовзі після смерті батька корону успадкував Мешко II. Після декількох років його володарювання розпочалася тривала криза. Сусіди із заходу, сходу і півдня неодноразово порушували кордони, бунтували прихильники давніх поганських вірувань, змінювалися володарі. Після чеського нападу 1038 р. польська держава перестала існувати.

Її невдовзі відбудував син Мешка – Казимир, якого називали Відновителем. Завдяки дипломатії, союзам з недавніми ворогами і війнам йому вдалося повернути більшість втрачених земель. Він відновив не лише державні структури, але й церковну адміністрацію. Справу батька продовжував, прийшовши до влади 1058 р., Болеслав II, якого називали Щедрим.

Болеслав II завдяки своїм дипломатичним і військовим успіхам мав шанс увійти в історію як один з найвидатніших володарів Польщі. Декіль-

Підпис: Монастир бенедиктинів, який і досі діє у Тинці, заснував Казимир Відновитель. (Фот. Przemysław Antosik, Wikimedia Commons)

Польща за часів Мешка I і Болеслава Хороброго

ка разів він вирішував, кого посадити на трон в Русі та Угорщині. Підтримав папу Григорія VII у його протистоянні з німецькою імперією, завдяки чому у 1076 р. отримав королівську корону. Та за три роки він наказав вбити краківського єпископа Станіслава, що призвело до бунту і вигнання короля з країни.

Владу перейняв брат Болеслава Владислав Герман. Його позиція, як у міжнародній політиці, так і у внутрішніх справах держави була значно слабшою. Символом цієї зміни була відсутність коронації. Зріс вплив вель-

Св. Станіслав (бл. 1030–1079) – краківський єпископ, мученик, патрон Польщі, засуджений на смерть після виступу проти Болеслава II, коли став на бік його підданих, що зазнавали утисків.

мож, з якими князь радився, приймаючи важливі рішення.

Перед своєю смертю у 1102 р. Владислав поділив державу між своїми синами – старшим Збігнєвом і молодшим Болеславом. Але це не завадило довготривалій боротьбі між братами, в яку втягнулися володарі сусідніх держав. Остаточно цю справу вирішила війна, що розпочалася у 1109 р. між майбутнім німецьким імператором Генріхом V і звияжним Болеславом, яку останній назвав боротьбою „на захист свободи”. Невдовзі після цього, зламавши присягу, польський князь осліпив свого ув’язненого брата, за що його почали називати „Кривоустим”.

Тривалим досягненням довгого панування Болеслава III стало приєднання до Польщі Помор’я з Гданськом. Праг-

нучи запобігти кривавій боротьбі за владу між синами, князь поділив між ними державу, призначивши найстаршого намісником, що володарював у столичному Кракові. Цей поділ вступив у дію після смерті князя 1138 р. Розпочався майже двохсотрічний період удільної роздробленості.

У наступні роки нащадки Болеслава та їхні наступники правили окремими частинами Польщі, деякі з яких продовжували ділитися. Князі з П’ястів укладали тимчасові союзи, воювали одне з одним за першість, а часом вели братовбивчі війни. Та водночас це був період зміцнення адміністративної влади, систематизації законів та економічного розвитку. Володарі засновували міста, закладали села, найчастіше приводячи поселенців із заходу Європи.

Легендарною стала оборона Глогова 1109 р. Її продовжували навіть тоді, коли до осадних машин прив'язали синів захисників, яких раніше взяли заручниками.
(Фот. fotopolska.eu)

Важливу роль відігравали монастирі, засновані князями і вельможами, яких ставало щоразу більше. Поряд з присутніми уже в XI ст. бенедиктинцями, з'явилися цистерціанці, регулярні каноніки, а з часом домініканці й францисканці, а також лицарські ордени – божогробці та хрестоносці, які невдовзі завдають полякам великих клопотів. У XIII ст. вже існувала доволі густа мережа парафій, а у зв'язку з цим і шкіл.

У другій половині XIII ст. поступово посилювалися спроби знову об'єднати польську державу. Суттєву роль у цьому відігравала Церква, структури якої зберегли загальнопольський вимір. Велике значення мав культ св. Станіслава, канонізованого 1253 р. Говорили, що так, як повинні зростися частини замученого і четвертованого єпископа, так знову повинна зростися Польща. Зверталися також по заступництво св. Войцеха і св. Ядвіги Сілезької, канонізованої 1267 р.

Змагання за польську корону з чеським князем Вацлавом виграв володар Великопольщі та Помор'я Пшемисл II. У 1295 р. він став першим за понад двісті років королем Польщі, хоча реальну владу мав лише над частиною її території. Зміцнити свою владу вже не зміг, бо невдовзі був

1241 р. Польща, як і вся Центрально-Східна Європа, стала жертвою нищівного нападу татар. У програній битві під Легніцею загинув Генріх Побожний, на той час наймогутніший з П'ястів, син св. Ядвіги Сілезької.
(Фот. Getty Museum)

убитий. Корона у 1300 р. опинилася у Вацлава, який у міжчассі став також чеським королем.

Остаточно відбудувати Польське Королівство зумів найвитриваліший з усіх претендентів – Владислав Локетек. Його понад тридцятирічні спроби увінчала коронація, яка у 1320 р. вперше відбулася у Кракові. Та йому не вдалося об'єднати усі польські землі. За межами королівства залишилися поділена на ряд князівств Сілезія, яку володарі з П'ястів як васали віддали чеському королеві. Помор'я захопили хрестоносці, а Мазовія зберегла незалежність. Останні роки життя старий король провів захищаючи кордони, які знаходилися під загрозою через союз хрестоносців з чеським королем Яном Люксембурзьким.

Після смерті Владислава було короновано його сина, який увійшов в історію як Казимир Великий. Перші успіхи цей видатний монарх здо-

Казимир Великий (1310–1370) – один із найвидатніших правителів в історії Польщі, останній король з династії П'ястів. Реформував право та систему управління, розвивав економіку та обороноздатність держави. Літописець Ян Длугош підсумував його правління так: «Отримав Польщу дерев'яну, а залишив цегляну». (Фот. Polona.pl)

був на дипломатичній ниві, припинивши суперечку з чеським володарем і отримавши підтвердження прав на землі, захоплені орденом хрестоносців. Але повернути він зумів тільки частину цих земель. Невдачею закінчилася спроба повернути Сілезію. Зате Казимир пересунув східні кордони, приєднавши до Польщі Галицько-Волинську Русь.

Перші записи з історії Польщі були зроблені латинською мовою. На фото – фрагмент хроніки Вінсента, якого називали Кадлубеком (у подальшому краківського єпископа), яка датується початком XIII ст. (Фот. Polona.pl)

Печатка Казимира Великого з білим орлом – гербом роду П'ястів, у XIV ст. його використовували як герб держави. (Фот. Archiwum Narodowe w Krakowie)

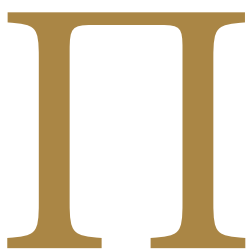
Казимир Великий систематизував закони і стежив за їхнім дотриманням. Більші права отримали євреї, які селилися у Польщі з кінця XI ст. Король провів адміністративну реформу, збудував багато замків, підтримував будівництво мурів довкола міст, підтримував церкви. За час його правління значно розвинулася економіка. Та Казимир не дочекався нащадка чоловічої статі. У цій ситуації, після його смерті 1370 р., згідно з попереднім договором, корону отримав внук Владислава Локетка, угорський король Людовік Андегавенський.

Коротко:

Хрещення Мешка I 966 р. започаткувало історію Польщі. Воно також стало джерелом польської культури та ідентичності, яка поступово формувалася у наступні століття. За володарювання династії П'ястів зародилося польське розуміння свободи як суверенності держави і права особистості, у тому числі – право виступати проти несправедливої влади. У той період Польща пережила численні внутрішні кризи і зовнішні напади.

[illegible]

ПЕРША СПРАВЖНЯ УНІЯ В ЄВРОПІ

ісля смерті короля Людовіка польське лицарство вирішило передати корону його молодшій доньці. Коронація одинадцятирічної Ядвіги відбулася у 1384 р. Для добра країни молоду королеву переконали відмовитися від раніше домовленого одруження. У 1386 р. вона вийшла заміж за литовського князя Ягайла, який до того охрестився і задекларував християнізацію своєї країни. Ягайло прийняв ім'я Владислав, а його литовське ім'я дало назву новій династії – Ягеллонів.

Королівський шлюб передував акту унії між Польщею і Литвою. Обидві держави багато років воювали, але поступово зауважили спільну загрозу, яка йшла від ордену хрестоносців. Литовські вельможі хотіли зайняти таке саме становище, яке займало у ті часи польське лицарство. Мирне хрещення було великим успіхом Церкви. За унію промовляло також багато інших політичних та економічних чинників. У наступному столітті унію багато разів відновлювали. Це був винятковий, як на ті часи, добровільний, зв'язок двох держав, які зберігали свою автономію, що базувався на взаємній вигоді.

Використовуючи кошти, записані Ядвігою у заповіті, Владислав Ягайло відновив засновану Казимиром Великим Краківську Академію – перший польський університет. Вона дуже швидко стала важливим науко-

Акт чергової польсько-литовської унії, укладеної в Городлі 1413 р. Згідно з нею литовські вельможі отримували такі самі права, як польське лицарство. 47 литовських родин були прирівняні до польських родин, які мали герб. (Фот. AGAD)

вим осередком і місцем формування центрально-європейських еліт. Про значення закладу свідчить участь її ректора Павла Влодковіца у соборі в Констанці. Тоді він говорив про повагу до прав народів і прав людини.

Польща і Литва разом зі своїми васалами володіли на початку XV ст. понад мільйоном квадратних кілометрів териорії. Всього лише за одне покоління Ягеллони опинилися в колі наймогутніших європейських династій. Підтвердженням цього була коронація Владислава III (з 1434 р. короля Польщі) королем Угорщини. Молодий володар розпочав війну з Туреччиною, яка закінчилася його смертю у битві під Варною у 1444 р. Його наступником на польському троні став молодший брат – Казимир IV Ягеллончик. Він володарював майже півстоліття (1447–1492), а з 1440 р. отри-

Królowa Jadwiga

1384—1399.

Wielka i dobra królowa. Szlachetną swą ofiarą umożliwiła stworzenie wielkiego i potężnego państwa polskiego. Odnawicielka krakowskiego uniwersytetu.

Св. Ядвіґа (1374–1399) – королева Польщі, опікунка людей культури, ініціаторка перекладу Книги Псалмів польською мовою, фундаторка багатьох релігійних і харитативних справ, яка відновила університет у Кракові, котрому записала усе своє майно. Славилася незвичайним співчуттям до людських бід, була канонізована папою Іваном Павлом II.
(Фот. Österreichische Nationalbibliothek)

Битва під Грюнвальдом була однією з найбільших збройних сутичок середньовіччя. Картина Яна Матейки була написана у другій половині XIX ст.

мує також як великий князь владу у Литві. Казимир зміцнив обидві держави, свідченням його могутності було те, що він посадив сина Владислава на чеському троні, а потім на угорському.

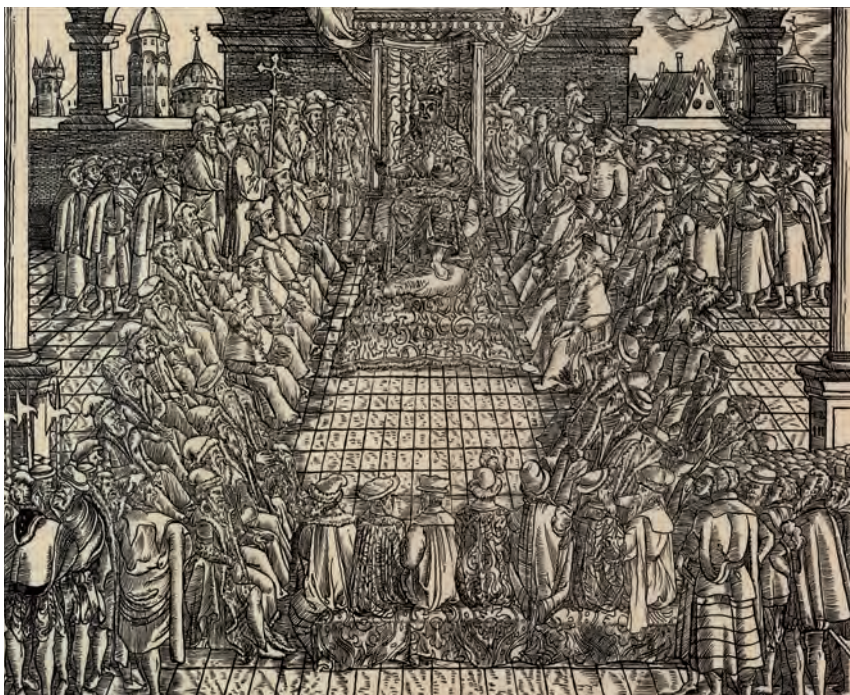
Головним викликом, який стояв перед Польщею і Литвою, була агресивна політика ордену хрестоносців. Незважаючи на велику перемогу у битві під Грюнвальдом (1410), ще декілька разів відбувалися битви. Остаточне це питання вирішилося після тринадцятирічної війни (1454–1466), яку вів Казимир IV Ягеллончик. Після перемоги Польща повернула

(Фот. Muzeum Narodowe w Warszawie)

собі Гданське Помор'я і частину Прусії. Інша частина держави хрестоносців стала польським васалом.

Щоб забезпечити польську корону своїм нащадкам, Владислав Ягайло і його наступники систематично збільшували привілеї шляхти, яка виходила з лицарства. З часом це привело до формування особливого у тогочасній Європі устрою – шляхетської демократії. Під час володарювання Яна I Ольбрахта (1492–1501) королівську раду переформували в Сенат, а представники шляхти, обрані на місцевих з'їздах шляхти, створили

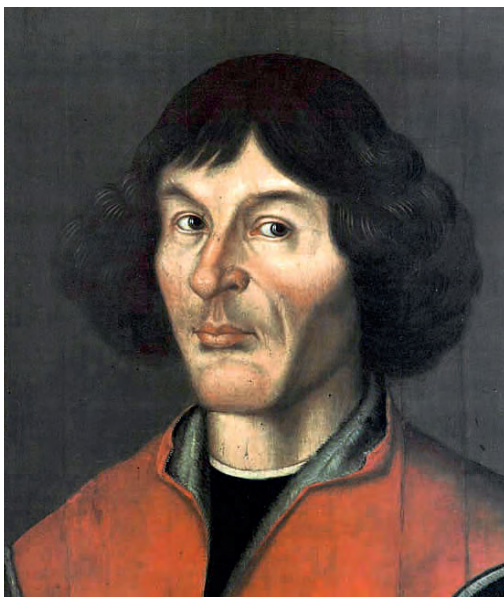

Гравюра шістнадцятого століття, на якій зображено засідання Сейму. (Фот. Polona.pl)

Сейм, або нижню палату парламенту. Потім уряди Олександра Ягеллончика (1501–1506) прийняли конституцію *Nihili novi*, яка узалежнювала королівські рішення від отримання згоди парламенту. З огляду на численність польської шляхти, участь у виборах влади брала винятково велика частина суспільства, яка сягала 8–10 відсотків. За декілька століть, у XIX ст., у Франції виборчі права мали бл. 1,5 відсотка суспільства, а у Великобританії – трохи більше за 3 відсотки суспільства.

Останнім із синів Казимира IV, який прийняв королівську корону, був Зигмунт I Старий (1506–1548). Його позицію із самого початку зміцнювало те, що чеський трон належав його братові Владиславові, а згодом племінникові Людовикові (до смерті у битві під Мохачем у 1526 р.). Зигмунт провів останню переможну війну з орденом хрестоносців, а після його секуляризації прийняв присягу васала від короля Пруссії. Зі перемінним успіхом точилися війни з московським князівством.

Міколай Копернік (1473–1543) – астроном і лікар, який навчався у Кракові, Болоньї і Падуї, творець геліоцентричної концепції будови Всесвіту. Займав різні посади у вармінській дієцезії, у 1520 р. керував обороною замку в Ольштині від хрестоносців.
(Фот. Wikimedia Commons)

Королівський Замок на Вавелі був перебудований у ренесансному стилі королем Зигмунтом Старим і його дружиною-італійкою королевою Боною.
(Фот. Zygmunt Put, Wikimedia Commons)

Ян Кохановський (1530–1584) – один із перших і найвідоміших поетів, які писали польською мовою. Він написав цикл «Трени», присвячений померлій доньці, фразки й пісні. В трагедії «Відмова грецьким послам» попереджав і застерігав своїх сучасників про наслідки недбання про спільне благо. (Фот. Polona.pl)

XVI століття називають „золотим віком”. І це не тільки через тогочасну політичну та економічну могутність Польщі та Литви. Це був також час розквіту культури. Досі у Польщі залишилося багато зразків ренесансної архітектури, в тому числі збудоване з нуля місто Замость. У цей період творив один з найвидатніших польських поетів Ян Кохановський. Знаний у Європі політичний письменник Анджей Фрич Моджевський проголосив постулат про рівність усіх станів перед законом. Найвидатнішим ученим цієї епохи був Міколай Копернік. Швидко розповсюджувалося книгодрукування, а шляхетські сини навчалися по цілій Європі.

Зигмунт Старий намагався зупинити розповсюдження реформації в Польщі. Але королівські заборони не дали результатів і різні протестантські течії знаходили прихильників серед представників шляхти. Так виникла унікальна у тогочасній Європі атмосфера релігійної толерантності.

Останнім королем з династії Ягеллонів був Зигмунт II Август (1548–1572). Його найбільшим успіхом було укладення Люблінської унії (1569), яка ознаменувала остаточне об'єднання Польщі і Литви. Державу, яка утворилася таким чином, назвали Річ Посполита Обох Народів. Спільними для обох частин держави були правитель, парламент, валюта і зовнішня політика. Зберегли автономію місцева влада, суди, фінанси та військо. Литовська шляхта отримала такі самі права, як і польська. Це був перший в історії Європи союз держав, створений не силою, чи внаслідок рішення правителів, а волею громадян.

Коротко:

Сходження на польський трон представників династії Ягеллонів призвело до того, що Литва прийняла хрещення, і обидві держави уклали унію. Це був винятковий в історії, добровільний зв'язок двох держав, які з часом утворили єдину державу – Річ Посполита Обох Народів.

ЕПОХА ВИБОРНИХ КОРОЛІВ

демократичний устрій, який остаточно сформувався у XVI ст., найбільше вирізняв Річ Посполиту на тлі Європи у нові часи. Він забезпечував участь у владі усьому шляхетському станові, або майже десятій частині тогочасного суспільства. У шістнадцятому столітті у Польщі парламент став головним органом влади. Монарх обирався більшістю шляхти на елекційних з'їздах.

Також унікальною рисою Речі Посполитої у Європі була узаконена державою свобода віровизнання. У час, коли на сході православна монархія опиралася на царський деспотизм, а на заході, у результаті кризових релігійних воєн, санкціонованим було нав'язування підданам релігії правителя (трактат в Аугсбурзі у 1555 р. запроваджував принцип *чия влада – того релігія*), у Польщі панував цілком інший устрій. У 1573 р. було прийнято акт варшавської конфедерації, який затвердив релігійну толерантність і рівний доступ до влади незалежно від віровизнання. Це було подією на рівні континенту, тим більше, що стосувалося такої великої держави. Для порівняння – у Франції такі принципи з'явилися лише на два століття пізніше – після революції 1789 р. На вірність цим принципам мусив присягнути кожен новообраний елекційний король. І навіть у наступному столітті, незважаючи на вплив контрреформації, Польща була

Вільна елекція на полях під Варшавою (картина Мартіна Альтомонте).
(Фот. Zamek Królewski w Warszawie)

країною, що приваблювала багатьох європейців, які шукали свободи віровизнання.

Закладена у XVI ст. система шляхетської демократії справно функціонувала понад сто років. Цьому сприяла вигідна економічна кон'юнктура. Значна частина західної Європи була споживачем сільськогосподарських продуктів з Польщі. Завдяки цьому зростала заможність не тільки шляхти й магнатів, але також міщанства і селян. Не без причини шістнадцяте століття називають золотим віком польської держави.

Річ Посполита була однією з найбільших країн Європи. У третьому десятилітті XVII ст. територія держави становила 990 тисяч квадратних кілометрів. Польща брала участь у тогочасних великих протистояннях найбільш впливових держав нашої частини континенту: стала на шляху шведського домінування у басейні Балтійського моря, вела численні війни з Московією, була бар'єром для експансії Османської ісламської імперії. Тоді розповсюджува-

Річ Посполита Обох Народів

Річ Посполита Обох Народів (в межах 1582 р.)	Велике князівство Литовське
Корона Польського Королівства	Території, залежні від Речі Посполитої
	Сучасні кордони Польщі

лася теорія, що Річ Посполита є оплотом християнської Європи. У сфері військового мистецтва Польща успішно поєднувала досвід битв у різних війнах. Результатом був вишкіл однієї з найсильніших у Європі кавалерій, яку використовували, щоб ламати стрій важкого ворожого війська – гусарів.

Першим елекційним королем після припинення існування династії Ягеллонів, який недовго перебував на троні, був французький князь Генріх Валуа. Наступним – князь Семиграду Стефан Баторій (1576–1586), який виявився чудовим провідником і переможно провів три блискучі

Перемога польських гусарів над втричі численнішими шведами під Кірхольмом 1605 р. (картина Войцеха Коссака) –
(Фот. Muzeum Wojska Polskiego)

кампанії проти Великого Московського Князівства. Він розширив кордони Речі Посполитої на сході і зміцнив владу в Інфлянтах.

Наступним елекційним королем був шведський королевич Сигізмунд III Ваза, який правив Польщею майже півстоліття (1587–1632). Коли після смерті батька Сигізмунд успадкував шведський трон, то хотів об'єднати під своєю владою обидва королівства. Це у сукупності із конкуренцією за територію сучасної Естонії стало початком багаторічних воєн зі Швецією.

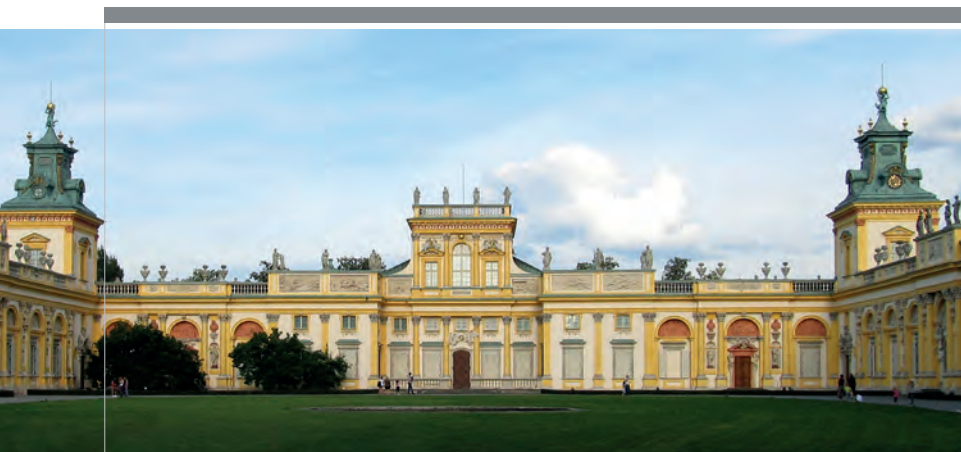
На початку XVII ст. Річ Посполита втрутилася у внутрішню боротьбу за московський трон. У 1610 р. війська Речі Посполитої розбили об'єднані російсько-шведські сили під Клушино і захопили Москву. Ці успіхи не були тривалими і в 1612 р. польський гарнізон у Кремлі капітулював. Війна з Росією тривала і в наступні роки (аж до перемир'я у 1619 р.).

У 1620–1621 рр. почалася перша війна з Туреччиною, з якою Польща мала кордон на півдні. Це було початком численних конфліктів, які тривали до кінця XVII ст.

Після смерті Сигізмунда III на трон по черзі вступали його сини: Владислав IV (1632–1648) і Ян Казимир (1648–1668). Перемоги Сигізмунда III над Росією у 1632–1634 рр. утверджували силу Речі Посполитої у цій ча-

Колонна Сигізмунда III Вази встановлена у Варшаві, яка за його панування стала столицею Польщі. (Фот. Sempoo, Wikimedia Commons)

Одним із зразків барокового мистецтва у Польщі є палац у Вілянєві.
(Фот. Michał Jankowski, Wikimedia Commons)

стині континенту. Проте, уже через кільканадцять років, в середині XVII століття, почав вимальовуватися занепад її могутності.

У 1648 р. розпочалося катастрофічне для Польщі козацьке повстання на території сучасної України. Невдовзі почалася чергова війна з Росією, а потім – напад шведів. Східну частину країни зайняли росіяни, а майже усю решту – шведи. Король Ян II Казимир мусив шукати притулку в Сілезії. Плани сусідів стосовно поділу Польщі ненадовго поставили під загрозу саме існування Речі Посполитої. Героїчна оборона Ясногірського монастиря стала початком успішної боротьби зі шведами, яких вигнали із захопленої території. У 1656 р. Ян Казимир склав у львівському костелі урочисту обітницю перед іконою Божої Матері, яку проголосив Королевою Польської Корони.

Кракку у тогочасних війнах з Росією поставив трактат 1667 р., який був підтверджений миром 1686 р. Перемоги гетьмана Яна Собеського загальмували просування турків і стали для нього перепусткою на королівський трон. Уже як польський король Ян III Собеський (1674–1696) на чолі об'єднаних польсько-австрійсько-німецьких військ отримав чудову перемогу під Віднем (1683), яка остаточно зупинила турецьку експансію вглиб Європи (остаточний мир було укладено 1699 р.).

Виснажливі війни та епідемії, які їх супроводжували, стали причиною значного ослаблення Речі Посполитої в останні десятиліття XVII ст.

Ян III Собеський остаточно зупинив турецьку експансію в Європі
(Мартин Альтомонте, *Битва під Віднем*).
(Фот. Львівська національна галерея мистецтв)

Через наповнення ринків Західної Європи імпортом з колоній, різко впав експорт польських продуктів сільського господарства. Водночас, на побережжі Балтійського моря відокремився від Польщі її васал – пруська держава, яка за декілька десятиліть стала агресивним претендентом на польські землі.

Принципи державного ладу, які гарантували політичні права усієї шляхти, завдяки високій політичній культурі досить добре функціонували протягом життя декількох поколінь у XVI і першій половині XVII ст. На жаль, у другій половині цього століття посилювався процес перефор-

Св. Андрій Боболя – польський єзуїт – мученик, убитий козаками 1657 р. Автор львівської обітниці Яна Казимира.

матування шляхетської демократії у магнатську олігархію. Середня шляхта щоразу частіше потрапляла в залежність від великих родів, стаючи їхнім зняряддям у політичній боротьбі. Сеймики ставали полем для протистояння олігархів, а держава щоразу більше нагадувала розхитану федерацію магнатських маєтків, які ставали щоразу могутнішими.

Поступовий занепад політичної культури шляхти став причиною того, що центр влади, яким у шляхетській демократії був сейм, щоразу частіше був паралізованим. Принцип *liberum veto*, який раніше захищав шляхетський стан від порушень демократичних принципів, у 1652 р. вперше

став причиною зриву роботи сейму через одного депутата. З того часу почався процес розпаду владних структур. Із 44 сеймів, скликаних у II половині XVII ст., було зірвано аж сімнадцять засідань.

У перших десятиліттях XVIII ст. наступив повний параліч центральної влади. Було зірвано роботу майже усіх сеймів. Польщу перестали серйозно трактувати найсильніші сусідні країни. Це вело до цілковитого підриву її суверенітету. Сусідні держави, які зміцнювали свої абсолютистські устрої, були зацікавлені у підтримуванні безвладдя та слабкої влади в Польщі.

Сходження на трон Августа II (1697–1733) уже відбулося під тиском російського царя Петра I. Цей король, як саксонський електор, втягнув

Польщу у виснажливу Північну війну (1700–1721). Хоча Річ Посполита не брала формально в ній участі, але стала полем битв, які відбувалися між королем Швеції і коаліцією Росії, Данії і Саксонії. Військові дії принесли голод і подальший занепад економіки. Експорт збіжжя становив зеледвє третину того, що продавалося сто років до того.

Перебування на території Польщі російських військ стало постійним явищем. Росія почала втручатися у внутрішні справи, а також впливати на вибір нового короля. Вона забезпечила польський трон Августові III (1733–1763). Завдяки російській протекції було вибрано також останнього короля Речі Посполитої – Станіслава Августа Понятовського (1764–1795). Росія була зацікавлена підтримувати стан квазі-протекторату над усією Річчю Посполитою. У свою чергу, Прусія, яка відчула себе сильнішою після семирічної війни, була зацікавлена анексією, передовсім – Гданського Помор'я.

Безлад, який заповнив державні інституції, відсутність діючого осередку центральної влади і війська стали причиною того, що Польща щоразу більше занурювалася в анархію. Росія, Австрія і Прусія були зацікавлені підтримувати цей стан занепаду Речі Посполитої, трактуючи її, як своєрідну буферну зону. Усі спроби реформ і модернізації держави вони вважали порушенням своїх інтересів. Тому суперечка про внутрішнє відновлення Речі Посполитої, про модернізацію держави та її підсилення, яка точилася протягом останніх десятиліть XVIII ст., автоматично передбачала контакт з могутніми сусідами.

Коротко:

У XVII ст. Річ Посполита Обох Народів зберегла свою могутність, хоча численні війни й ослаблювали її. У наступному столітті наступила криза шляхетської демократії. Сильні сусідні держави на чолі з Росією послідовно блокували спроби поліпшення державного устрою.

ЗАНЕПАД І НЕВОЛЯ

К

ороль Станіслав Август Понятовський намагався реформувати державу, яка перебувала в кризі. На жаль, він користувався підтримкою Росії, яка щоразу більше втручалася у внутрішні справи Речі Посполитої Обох Народів і блокувала необхідні зміни. У відповідь в 1768 р. була створена Барська конфедерація, прихильники якої висловлювалися за дотримання традиційних прав шляхти, домінування католицизму і незалежність від Росії. Це перше польське національне повстання було придушене російськими військами після чотирьох років боротьби.

Казимир Пулаский (1745–1779) – один з полководців військ Барської конфедерації, потім – герой війни за незалежність Сполучених Штатів, якого називали „батьком американської кавалерії”, один з декількох іноземців, яких було відзначено (помертньо) почесним громадянством США. (Фот. Polona.pl)

Французька гравюра, на якій алегорично
зображено поділ Польщі.
(Фот. Muzeum Narodowe w Krakowie)

У 1772 р. відбувся перший поділ Польщі. Росія, Прусія і Австрія поділили між собою понад 200 тисяч квадратних кілометрів території, на якій проживало 4, 5 млн мешканців.

Цей поділ дав змогу багатьом спільнотам усвідомити, що Польща опинилася над проваллям. У наступні роки, завдяки створеному першому в світі міністерству освіти – Комісії Національної Освіти – було виховано нове покоління молоді, готової до боротьби за незалежність і свободу держави. Були також інші спроби реформ.

На картині Яна Матейка зображено момент ейфорії після ухвалення Конституції 3 травня. Сьогодні 3 травня – одне з найбільших польських національних свят. (Фот. Muzeum Zamku Królewskiego w Warszawie)

У 1778 р. розпочав діяльність Великий Сейм, який взявся за вдосконалення держави. Ухвалена Сеймом Конституція 3 травня була своєрідною спробою впровадження нових форм державного управління, які узгоджували шляхетську демократію із сильною центральною владою і спадковою монархією. Конституція також надавала права міщанам, а селянам – захист держави. Це був перший в Європі (другий у світі – після конституції США) основний закон. На жаль, конституція та усі інші справи Великого Сейму були зруйновані через збройну російську інтервенцію.

У 1793 р. відбувся другий поділ Польщі – Прусія і Росія захопили понад 300 тисяч квадратних кілометрів польської території. У пошматованій державі розпочалася боротьба за незалежність. На чолі народного повстання 1794 р. став Тадеуш Костюшко – уже тоді визнаний герой війни за незалежність Сполучених Штатів. Вперше у боротьбу включилися селяни. Повстання Костюшка після початкових перемог було змушене

Підпис: Фрагмент *Рацлавицької панорами* авторства Яна Стики і Войцеха Коссака. Він представляє битву під Рацлавицями, під час якої головну роль відіграли селяни, озброєні косами.

(Фот. Муzeum Narodowe we Wrocławiu)

Землі Польщі, розділені загарбниками (1795 р.)

 Річ Посполита Обох Народів у 1772 р.

Поділи (1795)

Росія

Пруссія

Австрія

 Межі сучасної Польщі

Наполеон дає конституцію Варшавському Князівству (картина Марчелло Бачіареллі). (Фот. Muzeum Narodowe w Warszawie)

поступитися перед переважаючими російськими і пруськими військами. У результаті поразки відбувся остаточний третій поділ Польщі, яка на 123 роки зникла з карти Європи.

Однак поляки не відмовилися від ідеї повернути собі незалежність. Особливі надії пов'язувалися з Францією та Наполеоном Бонапартом. У 1797 р. в Італії були створені Польські Легіони, якими командував генерал Ян Генрик Домбровський. Їхня пісня *Мазурек Домбровського* стала гімном Польщі. Реальні шанси повернути незалежність з'явилися після перемог Наполеона у війні з Прусією і Австрією, а потім – з Росією. У 1807–1815 рр. на частині польських земель існувало підпорядковане Фран-

Під час листопадового повстання з'явилося гасло: „За вашу і нашу свободу”, яке супроводжувало поляків у боротьбі за свободу понад 150 наступних років. На фото – прапор з цим гаслом, написаним з одного боку по-польськи, а з другого – по-російськи. Містить він також апострофу „В ім'я Бога”.
(Фот. Muzeum Wojska Polskiego)

ції Варшавське Князівство, яке мало стати фундаментом для відбудови Польщі. Незважаючи на великі військові і фінансові зусилля поляків, поразка французького імператора у війні з Росією перекреслила ці плани.

Долю Європи вирішили переможці. На Віденському Конгресі (1815) було здійснено новий поділ польських земель. Збільшилася російська частка, у межах якої було створено Польське королівство, яке мало обмежену автономію і власну армію. Автономію використовували для розвитку економіки, освіти і науки. Однак, поступово посилювалася цензура і здійснювалися репресії, порушувалися положення конституції. У відпо-

Після поразки листопадового повстання польських біженців тепло зустрічали у багатьох країнах Європи. (Фот. Polona.pl)

відь в Польському Королівстві та в інших частинах, захоплених Росією, виникали патріотичні конспіративні організації. Щодо їхніх членів застосовували брутальні репресії.

У 1830 р. група молодих підфіцерів підняла Листопадове повстання. Після певних вагань до нього приєдналися політичні та військові еліти. Повстання вибухнуло також і в Литві. Але польські сили не здатні були

Bitwa

La bataille

Артур Гроттгер був автором чудових графічних робіт, на яких зображувалися сцени Січневого повстання. Тут бачимо роботу *Битва* з циклу „Полонія”.

(Фот. Polona.pl)

зупинити чисельніше російське військо, а надії на підтримку Британії та Франції виявилися марними. Остаточно росіяни придушили повстання восени 1831 р.

Поразка повстання викликала масові репресії, ліквідацію автономії Польського Королівства і втечу з країни більше десяти тисяч вояків і політичних діячів. До історії Польщі вони увійшли як Велика Еміграція. Емігранти виходили з численними політичними ініціативами, шукали союзників у польській справі. Підтримували всіх, хто воював з державами, що

брали участь у поділі Польщі. Під час революції 1848–1849 років генерал Юзеф Бем був одним із командувачів угорських військ, що воювали з Австрією та російськими військами, які її підтримували. На боці Угорщини воювало майже три тисячі поляків. Поляки ставали для багатьох символом боротьби за незалежність.

Серед учасників Великої Еміграції були не лише військові, але й діячі культури. У Франції опинилися видатні поети Адам Міцкевич, Юліуш Словацький і Ципріан Норвід. В еміграції творив Фридерик Шопен. Після смерті композитора його серце таємно перевезли до Польщі й поховали у костелі Святого Хреста у Варшаві.

Крім ведення збройної боротьби, намагалися також дбати про розвиток економіки і поширення освіти. Важливу роль у цьому відігравала Церква, єдина інституція, яка об'єднувала поляків поза кордонами поділів. Загарбники ліквідували багато монастирів, конфіскували майно Цер-

Фридерик Шопен (1810–1849) – найвидатніший польський композитор.

Почав писати музику у семирічному віці. У його творчості виділяються мазурки, які базуються на мотивах народної музики. У 1830 р. виїхав з Польщі. Після поразки Листопадового повстання до смерті перебував в еміграції. Жив у Парижі.

(Колекції Лувру)

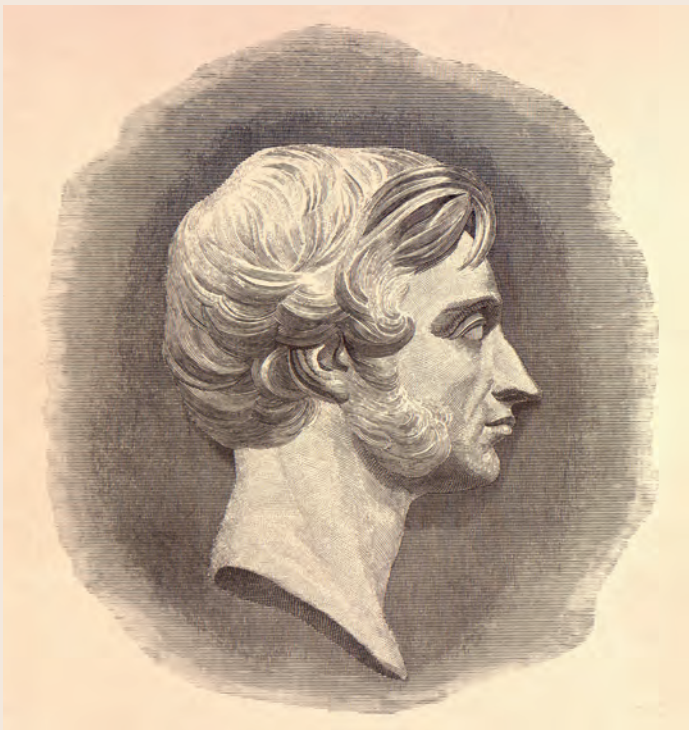

кви, не давали можливості єпископам контактувати з Римом. Таким чином доля польського народу вчергове тісно переплелася з долею Церкви.

У 1863 р. вибухнуло Січневе повстання. Воно мало характер партизанської війни. Повстанці провели понад тисячу битв і сутичок з російськими військами. Була створена підземна держава з урядом і розбудованою конспіративною адміністрацією. Із закордону надсилали зброю, у боях брали участь італійські, угорські й французькі добровольці. У повстанні брало участь багато духовенства: священик Станіслав Бжузка командував останнім підрозділом, який воював до грудня 1864 р. До повстання мали відношення три особи, яких згодом визнали святими – варшавський архієпископ Зигмунт Щенсний Фелінський, засланий за відправлений лист на захист земляків, кармеліт Рафал Каліновський

Так звана Брама Страт Варшавської Цитаделі. З шістдесятих років XIX ст. – місце численних страт польських патріотів.
(Фот. Maciej Szczepańczyk, Wikimedia Commons)

Адам Міцкевич (1798-1855) – один із найважливіших поетів польської культури. Разом із Юліушем Словацьким і Зигмунтом Красінським вважається одним із трьох поетів-пророків епохи романтизму. Автор національного епосу «Пан Тадеуш». Учасник молодіжного підпілля, заарештований і засуджений, зокрема був висланий до Росії, де працював учителем. У 1829 році виїхав з країни. Після поразки Листопадового повстання залишився в еміграції до останніх днів свого життя. Помер у Стамбулі, де мав намір створити польський легіон для боротьби з Росією (в ході Кримської війни). (Фот. Polona.pl)

і Адам Хмельовський. Керівників повстання на чолі з Ромуальдом Траугуттом росіяни стратили на схилах Варшавської Цитаделі.

Поразка повстання принесла чергову хвилю репресій. Тисячі осіб було страчено, десятки тисяч заслано до Сибіру, а їхнє майно конфісковано. У підросійській частині Польщі підсилилася русифікація польського суспільства, а в пруській – германізація. У межах так званого *Kulturkampf*

посилилася боротьба з католицизмом. Також почали викупувати у поляків землю. В обидвох частинах зі шкіл вилучили польську мову. Набув розголосу страйк польських дітей у Вжесні в 1901 р., які відмовилися промовляти молитву німецькою мовою. У підросійській частині поширювалося таємне навчання. На цьому тлі найкраще виглядала підавстрійська частина, яка отримала широку автономію. Це дало можливість польській освіті й культурі розвиватися.

Наприкінці XIX ст. на польських землях з'явилися нові політичні рухи – народовський, соціалістичний, національно-демократичний, пізніше також християнсько-демократичний. Вони вели диференційовану політику стосовно загарбників, переважно намагаючись використати можливість участі у виборах. У підросійській частині підпільну діяльність вели соціалісти, які, до речі, брали участь у революції 1905 р. Одним з лідерів цього руху був Юзеф Пілсудський, який намагався поєднати ідею суспільної рівності з ідеєю незалежності. З часом він перебрався на підавстрійську частину, де організував підпільні і легальні організації, які мали за сприятливих обставин розпочати боротьбу за незалежність.

Злам XIX і XX століть – це черговий період розквіту польської культури. Тоді творили видатні поети і письменники. У 1905 р. Генрик Сенкевич отримав Нобелівську премію з літератури. Це був час блискучого польського малярства. Такі художники як Ян Матейко, Ян Стика і Яцек Мальчевський часто у своїй творчості торкалися історичних і патріотичних тем. Науковці найчастіше розвивали свої таланти за межами країни, як наприклад, Марія Склодовська-Кюрі.

Коротко:

Спроба реформувати державу не вдалася через російську агресію. Польща була поділена між трьома державами. У наступні роки поляки декілька разів розпочинали боротьбу за незалежність.

Марія Склодовська-Кюрі (1867–1934) – хімік і фізик, піонер у галузі радіохімії, єдина жінка, двічі нагороджена Нобелівською премією, єдиний науковець, відзначений цією нагородою у двох галузях. У Варшаві брала участь у таємному викладанні, повну освіту здобула в Парижі, де й займалася науковою роботою. (Фот. Tekniska Museet)

ВІДРОДЖЕНА ПОЛЬЩА

Вібух I світової війни поділив держави, що брали участь у поділі Польщі, на два ворожі табори. Росія була союзницею Франції і Великобританії. Німеччина та Австро-Угорщина опинилися у союзі, так званих, центральних держав.

Польські громадяни були у всіх арміях: російській, німецькій та австрійській. Під час війни вони неодноразово були змушені вести братовбивчу боротьбу. Завдяки галицькій автономії, яка існувала вже декілька десятків років і забезпечила полякам національні і громадянські свободи, на підавстрійській частині Польщі розгорталася діяльність польських воєнізованих організацій. Вони стали базою для створення при австрійській армії Польських Легіонів. Було обумовлено, що Легіони повинні воювати тільки проти Росії. Ці формування стали зародком майбутнього Польського Війська.

Однією з бригад Легіону командував Юзеф Пілсудський, який незалежно від центральних держав розбудував таємну Польську Військову Організацію. Він послідовно відстоював ідею незалежності. Після початкових успіхів російського наступу в Галичині у 1915 р. царські війська було вигнано не лише з цієї провінції, а також з Конгресового Королівства і значної території колишнього Великого Князівства Литовського. Цен-

Солдати Польських Легіонів під час навчань 1915 р.
(Фот. Polona.pl)

тральні держави, які потребували польських вояків, наприкінці 1916 р. підняли польське питання на міжнародній арені.

У 1917 р. в Росії повалили царат. Нова влада цієї держави задекларувала схвалення відбудови Польщі (пов'язаної союзом з Росією). Західні держави визнали Польський Національний Комітет на чолі з Романом Дмовським як офіційного представника поляків. Почали з'являтися польські військові формування в Росії і у Франції („Блакитна Армія”). Разом з іншими формуваннями, які у різні часи створювали центральні держави, вони стали кістяком польської армії в момент здобуття незалежності у листопаді 1918 р. До Варшави повернувся Юзеф Пілсудський, овіяний легендою борця за незалежність проти Росії, а в останній рік війни – в'язень німців.

Пілсудський проголосив відновлення Речі Посполитої і став Тимчасовим Керівником Держави. Одним з перших його рішень було оголошення вільних виборів і визначення терміну їх проведення у січні 1919 р. Це рішення було прийняте, незважаючи на те, що польська адміністративна влада діяла лише на частині польських земель – неповній тери-

*Роззброєння німців у Варшаві – картина Станіслава Багінського, на якій зображено події 11 листопада 1918 р.
(Фот. Muzeum Wojska Polskiego)*

торії Конгресового Королівства і в Галичині. Відбулося порозуміння з Польським Національним Комітетом і визнання нової держави державами-переможцями.

Було очевидно, що доля західних кордонів залежатиме передовсім від дипломатичної боротьби польської делегації за польські інтереси під час миротворчого конгресу, що відбувався у Парижі. Завдяки повстанню у Великопольщі, яке вибухнуло в грудні 1918 р., цей регіон був приєднаний до Польщі. Також внаслідок трьох сілезьких повстань, які відбулися у 1919–1921 рр., до Польщі приєднали східну частину Верхньої Сілезії. За Версальським миром Польщі повернули Гданське Помор'я, завдяки якому Річ Посполита отримала доступ до Балтійського моря. Через англійсько-французькі розбіжності Гданськ став Вільним Містом під протекторатом Ліги Націй із забезпеченням особливих прав для Польщі.

Юзеф Пілсудський на Каштанці – картина Войцеха Коссака.
(Фот. Muzeum Narodowe w Warszawie)

На східних кордонах результат могли принести тільки військові дії. Найшвидше – у листопаді 1918 р. – розпочалися бої за Львів. Закінчилися вони влітку 1919 р., коли українські війська були витіснені за кордони східної Галичини. Слідом за німецькими військами, які рухалися зі сходу на захід, наступала Червона Армія. Її метою було захопити окремі території, які колись належали Російській імперії і дійти до Німеччини, враженої революційною ідеологією. Згідно з концепцією Леніна, захоплення Німеччини було ключем до більшовицької революції на цілому європейському континенті, а потім – у цілому світі. Польща була останнім бар'єром, який відгороджував російський більшовизм від решти Європи. Перші збройні сутички Червоної Армії, яка сунула на захід, з польськими підрозділами відбулися у січні 1919 р. Ці битви започаткували дворічну війну, ставкою якої були не тільки польські східні кордони, але й існування Польщі як незалежної держави, вільної від тоталітарного поневолення.

Після весняного наступу 1919 р. Польське Військо визволило Віленщину, де проживало 90 відсотків поляків, відкинувши більшовиків на схід. Пілсудський вважав, що треба допомогти Українській Народній Республіці, яка постала на руїнах Росії, і майже всю територію якої зайняли більшовики. Совети готували наступ на Польщу на весну 1920 р. Поляки в союзі з українцями попередили атаку і почали наступ на Київ. Більшовики мусили відступити, але їхні сили не були розбитими. Новий більшовицький наступ змусив поляків повернутися аж на лінію Вісли. Там відбулася вирішальна битва під Варшавою, в якій, завдяки сміливому маневрові, у серпні 1920 р. поляки розбили більшовицькі війська у Варшавській битві. Вона означала перелом у війні й водночас кінець більшовицького маршу на завоювання Європи. Наступна велика битва над Неманом у вересні 1920 р. визначила польську перемогу. Остаточно конфлікт закінчився підписанням Ризького миру в 1921 р. та встановленням польсько-советського кордону.

Під час війни з більшовиками розгорілася польсько-литовська суперечка за Вільно і Віленщину. Совети передали цю територію Литві тоді, коли під тиском польських військ відступали на схід. У результаті цей регіон у жовтні 1920 р. був зайнятий дивізією Польського Війська, до складу якої входили мешканці Віленщини. Там були проведені вільні вибори до Віленського Сейму, який вирішив об'єднатися з Польщею.

Гарячою точкою був також конфлікт із Чехословаччиною. Використовуючи те, що Польща була зайнята війною з більшовиками, чеські вій-

Друга Річ Посполита у міжвоєнний період

— Межі воєводств

ська увійшли у Цешинську Сілезію, яка раніше була мирно розділена за етнографічним принципом місцевими національними радами, які представляли цешинських поляків і чехів. Остаточного конфлікту вирішили західні держави, які встановили кордон, залишаючи у так званому Заолззі те-

риторію, компактно заселену поляками. Це стало зародком польсько-чеських суперечок, які тривали протягом усього міжвоєнного часу. За вісімнадцять років, коли чехословацька держава переживала кризу 1938 р., Польща через ультиматум змусила Прагу повернути Заолззя.

Польща була відбудована як держава з територією 388 тисяч квадратних кілометрів. У міжвоєнний час кількість населення зросла з 27 мільйонів у 1921 р. до 35 мільйонів у 1939. Вона була найбільшою державою серед усіх, які відродилися після I Світової війни, або вперше з'явилися на карті Європи згідно з Версальським мирним договором.

Поляки становили 69 відсотків населення держави.

Численні національні меншини були однією з найбільших проблем Речі Посполитої. До найбільших меншин належали українці, які заселяли південно-східні області, та євреї, розпорошені по містах усієї Польщі. Декілька відсотків громадян Польщі становили білоруси та німці. Протягом усього міжвоєнного періоду не вдалося виробити раціональної і стабільної політики стосовно цих меншин.

Польща була відновлена як демократична країна. За Конституцією 1921 р. в країні встановили парламентсько-демократичний устрій. Річ Посполита належала до невеликої групи європейських країн, в яких уже у 1918 р. жінки мали повне виборче право (у Великобританії рівність і повне виборче право жінки отримали на 10 років пізніше, у Франції – тільки у сорокових роках, а в Швейцарії – у сімдесятих роках двадцятого століття).

Ілюстрація: Владислав Станіслав Реймонт (1867–1925) – лауреат Нобелівської премії у галузі літератури 1924 р.
(Фот. Library of Congress)

Маршал Пілсудський в оточенні офіцерів у день своїх іменин у Сулеювці в 1925 р. (Фот. NAC)

Найбільшим викликом для нової польської держави було об'єднання трьох різних частин, які понад сто років були частинами інших держав. Вони роками формувалися як складові монолітних економічних організацій: торгівля спиралася передовсім на ринки збуту держав, до яких вони належали. Більшовицька революція перекреслила можливість нормальної співпраці з Росією. Німеччина, щоб викликати кризу економіки в Польщі, аж до 1925 р. вели проти неї митну війну.

Незважаючи на труднощі, країна швидко відбудовувалася після воєнних руйнувань, а після періоду гіперінфляції вдалося впровадити сильну польську валюту.

У двадцять років нестабільність парламентської більшості й часті зміни уряду вплинули на те, що в суспільстві утвердилася думка про необхідність зміцнення виконавчої влади. Про потребу змін говорили чи не всі політичні групи, тому переворот, здійснений Пілсудським 1926 р., хоч і мав характер військового, був санкціонований парламентом, обраним декілька років до того у результаті вільних і незалежних виборів.

Незважаючи на обмеження принципів демократії та урядів, які спиралися на авторитет маршала Пілсудського, в Польщі, на відміну від ін-

ших країн регіону, не відбулося ліквідації опозиційних партій та видань тих груп, які не підтримували урядової політики. Хоч і виникали різні конфлікти, було й зловживання владою, вільно вели свою діяльність ліві, центристські й праві опозиційні партії. Польща за своїм політичним устроєм і далі була країною, яка більше нагадувала західні демократії, ніж диктатури, які у той час були поширені на континенті. У 1935 р. було прийнято нову конституцію РП, відповідно до якої посада Президента РП стала найважливішим осередком державної влади.

У зовнішній політиці Польща повинна була передусім рахуватися із сусідством двох великих держав: тоталітарного Радянського Союзу, яким керував Ленін, а потім Сталін, а також Німеччини, яка з 1933 р. будувала власну модель тоталітаризму під проводом Адольфа Гітлера. Обидві ці держави, в яких діяли вкрай централізовані командні системи, були вороже налаштовані до ладу, встановленого за Версальським мирним договором. Вони обидві вважали Польщу перешкодою для ре-

Ян Чохральський (1885–1953)
– хімік, винахідник методу
кристалізації кремнію, завдяки
чому стало можливим виробництво
мікропроцесорів. (Фот. NAC)

алізації своїх довготривалих ідеологічних цілей. Для Сталіна Річ Посполита стала на перешкоді для поширення революції на Німеччину і решту континенту. Для Гітлера Польща обмежувала німецькі володіння на сході і була бар'єром для націонал-соціалістичних планів розбудови німецької зони колонізації (*Lebensraum*).

У цій ситуації Польща дотримувалася принципу рівних стосунків з обома агресивними державами. Було очевидним, що з огляду на різницю людського та економічного потенціалу, а наприкінці тридцятих років – також і мілітарного, близький зв'язок з однією з цих держав означав би згоду на втрату суверенітету. З обома цими державами Польща підписала пакти про ненапад.

Була розгорнута діяльність, спрямована на створення бази для розвитку польської економіки. Через те, що Гданськ став Вільним Містом, виникла потреба будувати новий порт на невеликому відтинку польського узбережжя. За короткий час маленьке рибальське село Гдиня стало одним з найбільших польських міст. Збудований там порт у тридцятих роках був найсучаснішим транзитним портом на усій Балтиці.

У центральній частині країни почалася розбудова Центрального Промислового Округу. Там працювало понад 100 тисяч осіб. Він мав стати базою для економічного розвитку Польщі, а водночас базою для виробництва сучасної зброї. Ці заходи (як і багато інших) повинні були перетворити сільськогосподарську країну на промислову державу із сучасною економікою.

Антинімецька демонстрація 1939 р. Напис на транспаранті: „Геть, шваби, від польських земель”.

(Фот. H. Zieliński, *Historia Polski 1914–1939*, Wrocław 1982, s. 278)

Свята Фаустина (1905–1938) – монахиня, містик. Під впливом видінь започаткувала культ Божого Милосердя.

Розпочався активний розвиток науки – польські вищі навчальні заклади, такі як Ягеллонський університет, Варшавський університет, Університет Яна Казимира і Львівська Політехніка належали до європейської еліти подібних закладів.

Польща утримувала одну з найсильніших європейських армій, та, незважаючи на зміни, її економічний потенціал і фінансові можливості були незмірно нижчими від німецьких. У другій половині тридцятих років, попри широку модернізацію армії, Польща не могла досягнути того рівня озброєння, що Німеччина, тому намагалася вирішувати проблеми своєї безпеки у військових союзах з найбільшими державами Західної Європи – Францією і Великобританією.

Коротко:

Польща повернула собі незалежність у 1918 р. завдяки падінню держав, які брали участь у її поділі та зусиллям самих поляків. Перемога Польщі над більшовиками 1920 р. врятувала не тільки незалежність Польщі, але й не дозволила Червоній Армії поширити комунізм у цілій Європі.

POLAND

FIRST TO FIGHT

ПОЛЬЩА ВОЮЄ

П

ольща була першою країною, яка зі зброєю виступила проти Гітлера. Її опір поклав край мирним захопленням Німеччиною європейських країн. Перетворив агресію у міжнародний конфлікт, який у результаті привів до падіння III Рейху.

У травні 1939 р. Польща категорично відкинула територіальні претензії Німеччини. Річ Посполита не була приречена на поразку. Мала союзників – Францію і Великобританію. Взаємні домовленості гарантували взяття Німеччини в „кліщі”. Після нападу Гітлера на Польшу французькі збройні сили були зобов’язані негайно розпочати військові дії у повітрі, за три дні „атакувати локально”, а за п’ятнадцять днів „атакувати Німеччину головними силами”. Польсько-британська угода однозначно стверджувала, що у разі німецького нападу „уся допомога і підтримка” будуть надані негайно.

Тим часом вороже ставлення до Польщі об’єднало сусідні тоталітарні держави. 23 серпня 1939 р. було підписано пакт Молотова-Ріббентропа з таємним протоколом, який визначив план поділу Польщі та інших країн між СССР і Німеччиною.

1 вересня 1939 р. Німеччина напала на Польшу із заходу, з півночі та разом зі Словаччиною – з півдня. Впертий опір Польщі став причи-

Агресія на Польщу у вересні 1939 р.

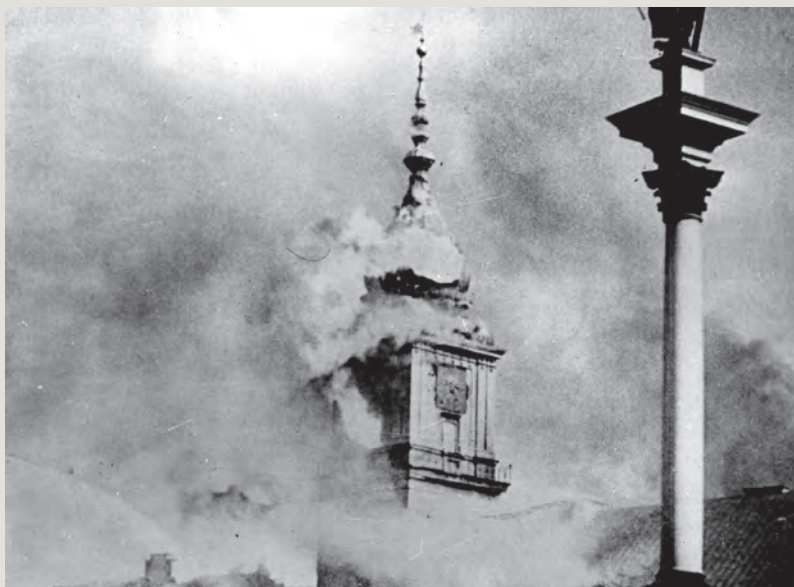

ною того, що 3 вересня 1939 р. Франція і Великобританія оголосили війну III Рейху. Це мав бути вступ до збройного нападу.

Спільний військовий потенціал трьох членів альянсу був більший, ніж потенціал Німеччини, яка мало не всі сили кинула на Польщу. На заході, на кордоні з Францією стояли нечисленні, погано озброєні підрозділи. Удар Франції за підтримки з повітря Великобританії змусив би Німеччину поділити війська на два фронти. Однак, ці держави не виконали союз-

ницьких зобов'язань. „І якщо ми не зазнали поразки вже у 1939 р., то це тільки тому, що під час польської кампанії близько 110 французьких і британських дивізій виявилися цілковито бездіяльними проти 23 німецьких дивізій”, – стверджував потім німецький генерал Альфред Йодль. Бездіяльність Франції і Великобританії занапастила шанс на швидку перемогу над німцями, а крім цього, коаліційні сили зменшилися на майже мільйонну польську армію. У цій ситуації зі сходу на Польщу напав СРСР. 17 вересня 1939 р. Червона Армія нанесла удар Речі Посполитій уздовж усього кордону. Жодна держава не витримала би таких ударів. Польща одноосібно вела рішучу боротьбу понад п'ять тижнів. Німці втратили у Польщі так багато техніки, що безпосередньо після вересня 1939 р. не могли вести військових дій у Західній Європі.

Вимір польського опору зрозуміли тільки за декілька місяців: після поразки Франції, яка маючи набагато зручніше розташування, володіючи у багато разів сильнішою армією, воюючи разом з військами Великобританії, Бельгії і Голландії, боролася лише шість з половиною тижнів.

Варшава відбивала атаки німців до 28 вересня 1939 р.
Палаючий Королівський замок після німецького нальоту (Фот. NAC)

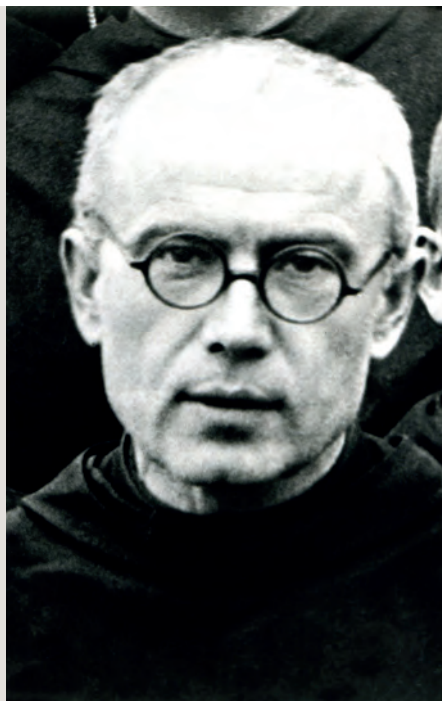
Пілоти польської 303 ескадри у Великобританії.
(Фот. Imperial War Museums)

Річ Посполита не капітулювала. Вона залишалася воюючою стороною і членом антигітлерівської коаліції з першої до останньої хвилини війни. Ніколи під час війни не скотилася до позиції держави, що співпрацює з німцями. Заплатила за це величезну ціну.

Керівництво РП знайшло тимчасовий притулок у союзній Франції, а після її поразки у 1940 р. – у Великобританії. Підтримувалася правова наступність польської держави, яка була на міжнародній арені єдиним легальним розпорядником території і законним представником громадян РП.

На території Франції Польща відновила частину своїх збройних сил. Навесні 1940 р. польські підрозділи і військові судна взяли участь у боях за свободу Норвегії (в тому числі в битві за Нарвік). У цьому ж році польські вояки захищали Францію – над Сааром, над каналом Марна-Рен, під Лагардом, над Соммою, в Шампані та в інших регіонах. Польські пілоти захищали Бельгію і північ Франції, прикриваючи Париж. Після капітуляції Франції тільки частину польського війська вдалося евакуювати разом з керівництвом РП до Великобританії.

О. Максиміліан Марія Кольбе
(1894–1941) – францисканець,
місіонер і мученик, в'язень
німецького концентраційного
табору смерті «Освенцим», загинув
у голодному бункері – добровільно
пішов на смерть в обмін на
іншого в'язня. Визнаний святим
у католицькій церкві.

На Британських островах у черговий раз почалося відновлення Польських Збройних Сил. Крім сухопутних військ, було сформовано дивізії винищувачів і бомбардувальників. Вони брали участь у захисті острова, а в наступні роки – у боях і нальотах у різних частинах континенту. На рахунку польських пілотів налічувалося 12 відсотків усіх збитих німецьких літаків у битві за Великобританію.

У 1941–1942 рр. польські солдати воювали також в Африці, брали участь в обороні Тобруку.

Тим часом німці та совети поділили між собою польську територію. Західні й північні землі були безпосередньо включені до складу Німеччини. У центральній Польщі Гітлер створив німецьке Генеральне Губернаторство. Частина південного пограниччя понад п'ять років перебувала під словацькою окупацією. Понад половину Польщі окупував Радянський Союз, включивши її території до складу Української та Білоруської республік. Віленський округ Москва спочатку передала Литві, увівши на її те-

риторію свої війська, щоб за декілька місяців цілу державу включити до складу СССР.

Німецький терор зачепив усі верстви польського суспільства. Уже восени 1939 р. окупанти провели масові страти людей. З особливою ненавистю вони ставилися до євреїв. З часом усе єврейське населення зігнали у гетто, які організували у багатьох містах, у тому числі у Варшаві. Це була прелюдія до подальшого Голокосту. Окупанти люто знищували польську інтелігенцію – їхньою метою була ліквідація польської „інтелектуальної еліти”. З цією метою вони знищили польську освіту – дозволили тільки навчання на рівні середньої школи і професійну освіту.

Території, які були безпосередньо включені до складу Рейху, мали бути повністю німецькими. Тому вже у перші місяці окупації німці провели масову акцію, під час якої виселили майже півмільйона поляків.

З кожним наступим роком окупації німецький терор щодо поляків посилювався. У різних акціях пацифікації німці спалили сотні польських сіл, масово винищуючи мирне населення.

Ексгумація польських офіцерів, знищених советами в Катині 1940 р.
(Фот. Muzeum Katyńskie)

Жорстокий терор торкнувся також мешканців земель, окупованих СССР. Ще восени 1939 р. совети депортували вглиб СССР кілька десятків тисяч громадян у межах очищення „прикордонної зони”. У 1940–1941 рр. організували чотири масові хвилі депортації громадян РП у табори вглиб СССР. Окрім того, систематично щодня проводили арешти і вивозили на схід окремих осіб, цілі родини і більші групи громадян. У результаті репресії охопили не менше 400 тисяч людей, передусім суспільну еліту – інтелігенцію, чиновників, державних функціонерів та їхні родини. Совети створювали їм нестерпні умови життя і рабської праці, які були причиною високої смертності.

У березні 1940 р. радянська влада прийняла безпрецедентне у світовій історії рішення – знищити понад 20 тисяч польських офіцерів, поліцейських і чиновників, яких утримували у таборах і в'язницях НКВД. Ця подія увійшла в історію як Катинський злочин.

Поляки, незважаючи на ці удари, не втрачали надії на остаточну перемогу. З дозволу керівництва РП у цілій окупованій країні були створені конспіративні державні структури – Польська Підземна держава. Конспіративне життя було організоване на дуже високому рівні, чого не було в жодній іншій окупованій державі. Під керівництвом таємної цивільної адміністрації (Делегатура Уряду в Краї) діяли конспіративні місцеві органи влади. У підпіллі також було створенно альтернативу польського парламенту (Раду Національної Єдності), який створили найбільші політичні партії, що таємно діяли у Польщі. Делегат Уряду в Краї був одночасно віце-прем'єром РП.

Плакат Марека Жулавського, 1942 р.

Солдати партизанського відділу Армії Крайової.

(Фот. Wojewódzka Biblioteka Publiczna w Lublinie)

Польські землі під окупацією в 1939–1941 рр.

Кордони Польщі 1 вересня 1939 р.

Німецька окупація

Район безпосередньо включений до складу Рейху

Генеральне Губернаторство

Советська окупація

Вільнюський округ, переданий СРСР Литві і разом з нею включений до складу СРСР в 1940 р.

Словацька окупація

Лінія поділу Польщі між СРСР і Німеччиною

Визначена в пакті Молотова-Ріббентропа 23 серпня 1939 р.

Демаркаційна лінія, встановлена 28 вересня 1939 р.

Польські землі під окупацією в 1941–1944 рр.

 Кордони Польщі 1 вересня 1939 р.

Німецька окупація:

- Район безпосередньо включений до складу Рейху
- Генеральне Губернаторство
- Округ Білосток
- Райони, включені в Райхскомісаріат Україна і Райхскомісаріат Остланд

- Німеччина до 1 вересня 1939
- Словацька окупація

Створені у підпіллі збройні сили отримали назву Армія Крайова (АК). У її лавах перебувало понад 350 тисяч людей. Територіальні структури АК охопили всі воєводства, повіти і гміни на території окупованої країни.

Поляки також розбудували мережу підпільної освіти. Незважаючи на німецькі заборони і жорстокі покарання, навчанням було охоплено величезну кількість дітей і молоді. Заняття відбувалися також у таємних університетах. У підпіллі тривало наукове і культурне життя. В підземних видавництвах друкувалися місячники, тижневики і навіть щоденні газети.

У підземній державі діяло польське правосуддя. Військові та цивільні спеціальні суди виносили вироки зрадникам і донощикам. На смерть карали також звичайних злочинців і тих, які за особисту вигоду видавали німцям тих співгромадян, які переховувалися.

Діяла Розвідка та Контррозвідка АК. Західним союзникам регулярно надсилали інформацію про пересування німецьких військ у тилу східного фронту. Було виявлено приготування Німеччини до виготовлення нової ракетної зброї V-2, яка мала змінити долю війни. У 1944 р. АК перехопила один з ракетних снарядів, який не розірвався. Його розібрали і детально описали в документах кожен з багатьох тисяч елементів. Усе було передано західним членам альянсу.

Визначені підрозділи підземної армії проводили диверсійні та збройні акції. Виконували смертні вироки німецьким зрадникам. Однією з найвідоміших акцій була ліквідація у 1944 р. командира СС і поліції у Варшавському дистрикті, брутального і жорстокого Франца Кутчера.

У 1941 р. розпочалася війна між двома тоталітарними окупантами. 22 червня 1941 р. війська Гітлера напали на СРСР. За декілька тижнів німці повністю витіснили совєтів з території РП.

Великобританія негайно визнала СРСР своїм союзником. Польща також мусила визначитися у новій ситуації. Поки Червона Армія зазнавала поразок, совєтський тоталітаризм не загрожував Польщі безпосередньо. У 1941 р. з'явилася можливість визволити із совєтських таборів сотні тисяч поляків, які дожили до цього часу.

У цій ситуації керівництво Речі Посполитої Польщі вирішило спробувати внаормувати стосунки із СРСР. Була підписана угода, яка поновлювала міждержавні відносини та військова угода. Москва формально анулювала пакт Молотова-Ріббентропа і обіцяла звільнити поляків, ув'язнених

в ССРСР. Було погоджено створення в ССРСР польських військових підрозділів, підпорядкованих керівництву РП. У 1942 р. їх евакуювали на британський Близький Схід.

Але злочинна природа радянського тоталітаризму не змінилася. Трагічний досвід 1939–1941 років підказував полякам, що варто боятися перспективи беззаперечної радянської перемоги на сході. Для багатьох було очевидним, що перемога тоталітарної Німеччини, як і тоталітарного ССРСР, перекреслить перспективи польської незалежності. Найкращим сценарієм для Польщі був би такий – обидві злочинні держави загрузли у безконечних боях далеко від польських кордонів на сході і в тих боях знищили одна одну. Йшлося про те, щоб члени західного альянсу перемогли Німеччину, поки Червона Армія наблизиться до Польщі. Тому Польща підтримувала концепцію, щоб члени альянсу розпочали вторгнення на континент з боку балканського півострова, а не з віддаленої Франції.

Побоювання поляків стосовно Росії мали під собою підстави. Сталін з перших місяців саботував радянсько-польські угоди. Кремль, до речі, ускладнював зльнення громадян РП з таборів і заслать, розбудовував власну агентурну мережу на польській території.

У 1942 р. німці вирішили провести знищення європейських євреїв. Серед них було аж 3 мільйони євреїв – громадян РП, тому Гітлер зробив окуповані польські землі центром Голокосту. План цілковитого винищення євреїв був масовим організованим заходом, який реалізовувала уся німецька держава. Ще раніше німці позбавили єврейський народ прав. На землях окупованої Польщі, на відміну від інших окупованих країн, за будь-яку допомогу євреям загрожувала смертна кара, нерідко це закінчувалося знищенням цілих родин. Незважаючи на це, у межах підземної держави в 1942 р. поляки створили таємну Раду Допомоги Євреям з криптонімом „Жегота”. Важливу роль у переховуванні єврейських дітей відіграли монастирі. Серед майже тисячі поляків, знищених за допомогу євреям, опинилося також декілька десятків священників.

На території окупованої Польщі була розміщена мережа німецьких концентраційних таборів. Досі найважливішим символом людинобивства на польських землях залишається німецький табір смерті Аушвіц-Біркенау. Створений у 1940 р. для в'язнів-поляків, з 1942 р. він став головним місцем масового знищення єврейського народу. До 1945 р. німці знищили там понад мільйон євреїв з цілої Європи, понад 70 тисяч по-

В концтаборі Аушвіц-Біркенау німці знищували євреїв із усієї Європи – на світлині угорські євреї привезені в табір, травень 1944 р. (Фот. Yad Vashem)

ляків, 20 тисяч циганів і 15 тисяч радянських військовополонених. Вдосконалюючи систему масових вбивств, німці почали знищувати людей отруйним газом у спеціальних камерах. Цим займалася уся мережа німецьких таборів смерті.

Німці жорстоко придушували найменший збройний опір євреїв. Найбільшим з них було повстання, яке вибухнуло у Варшавському гетто в квітні 1943 р.

Польща намагалася повідомити світ про німецькі звірства та про винищення євреїв, проте міжнародна спільнота реагувала на це з недовірою і була бездіальною.

Рівень німецьких злочинів показав важливість рішення Польщі рішуче боротися проти Гітлера. Незважаючи на величезні жертви, Річ Посполита Польща не заплямувала себе жодною формою співпраці з німцями. Якщо якийсь громадянин РП особисто вирішував співпрацювати з окупантами

Вікторія та Йосип Ульм з села Маркова. У 1944 році німці вбили їх разом із сімома дітьми за те, що вони ховали вдома дві єврейські родини. Це одна з багатьох польських сімей, вбитих за приховування євреїв.

(Фото зі збірок Матеуша Шпитми)

Найважливіші німецькі концентраційні табори і німецькі табори смерті в межах так званого „Великонімецького Рейху” в 1941–1944 рр.

Сучасні кордони Німеччини і сусідніх держав
на тлі „Великої Німеччини” 1941–1944 рр.

проти цивільного населення, або проти підземних структур, він ставав зрадником Вітчизни. За це йому загрожувала смертна кара від рук солдатів Підземної Держави.

У 1943–1944 рр. на території окупованих німцями Волині та Східної Галичини українці з Української Повстанської Армії, побачивши результативність фізичного знищення людей, яким займалися німці, розпочали систематично знищувати поляків на Волині. У цій людинобивчій акції було знищено понад 100 тисяч поляків. Її метою було за короткий час ліквідувати польське населення у цих регіонах.

Результат битви під Сталінградом переламав хід подій на східному фронті. Червона Армія отримала перспективу переможного маршу на Захід. На жаль, для Сталіна це відкривало дорогу для реалізації імперіалістичних планів у Європі. І серед них не було місця для вільної і незалежної Польщі.

Кремль уже тоді розпочав поетапні агресивні дії проти РП. Сталінові йшлося про те, щоб зробити Польщу об'єктом політики могутніх держав, а потім анексувати її східні території і підкорити решту земель.

Ці плани не співпадали з проголошеними антинімецькою коаліцією принципами Атлантичної Хартії. Польща розраховувала на рішучу підтримку Лондона і Вашингтона у захисті своїх прав. Та, на жаль, США і Великобританія таємно від поляків у 1943 р. надіслали Москві сигнали, що вони готові схвалити те, що СССР забере східну частину Польщі. Це заохочувало Сталіна до систематичної ескалації антипольських настроїв.

25 квітня 1943 р. Москва розірвала міжнародні стосунки з Польщею. Це був фактично початок нової радянської агресії проти Речі Посполитої.

Таким чином, Польща стала єдиною державою антинімецької коаліції, яка, й далі воюючи з німцями, стала метою агресії з боку одного з членів альянсу. Американці й британці поступово згоджувалися на чергові поступки советам. Завдяки цьому Сталін активізував підготовку до повного підпорядкування Польщі. Частиною цієї діяльності було створення повністю підпорядкованих советам військових підрозділів, до складу яких входили поляки.

Спочатку Сталін здійснював агресію проти Польщі засобами дипломатії і пропаганди. Коли ж у січні 1944 р Червона Армія знову перейшла східний кордон РП, совети використали проти поляків свої збройні сили і поліцію.

Солдати Армії Крайової на Віленщині в 1944 р. (Фот. KARTA)

Армія Крайова розпочала активну антинімецьку діяльність шляхом повстань, які мали продемонструвати світові право Польщі на свободу, суверенність і цілісність території (план „Буря”). Польща розраховувала, що її військові зусилля за підтримки англосаксонських членів альянсу змусять СССР поважати польський суверенітет. Інших засобів тиску Польща не мала.

Збройна акція АК активізувалася в окремих регіонах у міру наближення фронту. В німецькому тилу організовували локальні збройні повстання, польські сили самостійно визволяли сотні населених пунктів. АК брала участь у битвах проти німців за визволення Вільно і Львова. Не приховуючи від Червоної Армії свої підрозділи, поляки, як господарі цих земель, декларували готовність до союзницької співпраці у межах антинімецької коаліції.

У багатьох місцях окремі радянські командири ніби-то виявляли готовність до співпраці, але після спільних боїв проти німців підступно арештовували командирів АК. Солдатів АК включали до підрозділів, підпорядкованих Москві. Тих, хто чинив опір, вбивали, інших арештовували і відправляли до таборів вглиб СССР. Советські репресії знову розпочалися і щодо цивільних громадян РП.

Група повстанців
у Варшаві, серпень
1944 р.
(Фот. Wikimedia
Commons)

Совєтська окупація Польщі стала фактом. Східні землі РП Сталін безпосередньо включив до складу ССРСР. На заході від встановленого Кремлем кордону Сталін установив комуністичну владу під охороною радянських збройних сил, яка була цілковито залежною від Москви.

Останнім актом боротьби Речі Посполитої за право на незалежність було Варшавське повстання, яке вибухнуло 1 серпня 1944 р. У визволе-

них Армією Крайовою частинах столиці вільно діяли державні структури РП. Повстанці самотньо боролися, незважаючи на сусідство радянського фронту. Москва зробила все, щоб повстання зазнало поразки. Сталін зупинив під Варшавою наступ Червоної Армії, відмовившись від плану вдарити по місту. Дав Гітлерові час повністю ліквідувати польські сили. Під час найбільших успіхів повстанців СССР не дозволив членам альянсу

Солдати АК, вбиті советами у Тужі під Жешувом восени 1944 р. після повторного вторгнення Червоної Армії в Польщу. Фотографія ексгумації, проведеної в дев'яностих роках XX століття. (Фот. Maciej Korkuś)

збільшити воюючій АК допомогу з повітря. Совети жорстоко ліквідували підрозділи АК, що йшли на допомогу повсталим. Німці робили те саме зі свого боку фронту.

У таких обставинах вояки АК два місяці героїчно боролися з німцями, які мали величезну перевагу. У зайнятих німцями частинах столиці відбулися масові злочини: було знищено понад сто тисяч мешканців Варшави. Користуючись радянською бездіяльністю, у наступні місяці за наказом Гітлера німці повністю безнаказано руйнували цілі ділянки Варшави.

У 1944–1945 рр. Польське Військо брало участь у визволенні Італії, Франції, Бельгії та Голандії. В тому числі здобули Монте Кассіно, відкриваючи військам альянсу дорогу на Рим. Потім звільнили від німців десятки італійських населених пунктів, серед яких Анкону і Болонью. У північній Франції брали участь у битві під Фалезом, визволяли бельгійські Іпр і Гандаву, голландську Бреду. Воювали під Арнемом і над Мозою. Здобували північні регіони Німеччини. Польські моряки брали участь у битві за Ат-

лантику, в організації конвоїв до Мурманська, у військових діях на Середземному та Егейському морях.

Польща також внесла свій вклад у перемогу над німцями і в іншій сфері. Польські криптологи зламали коди німецької шифрувальної машини „Енігма” і передали їх британським союзникам, що стало ключем до багатьох перемог членів альянсу під час війни.

На конференції в Ялті у лютому 1945 р. США і Великобританія, всупереч проголошеним принципам Атлантичної Хартії, остаточно згодилися на включення східної частини РП з Вільном і Львовом до СРСР. На конференції у Потсдамі було підтверджено, що Польща отримає південну частину Східної Пруссії, а також землі по лінії Одри і Лужицької Ниси, які до війни належали III Рейху. Це не компенсувало Польщі територіальних втрат, її територія у нових кордонах порівняно з довоєнним станом зменшилася на 20 відсотків.

У результаті німецьких і радянських дій Польща зазнала величезних втрат, які важко відновити в масштабі історії. Майже 6 мільйонів громадян РП загинуло (половину з них становили знищені німцями євреї). Велика кількість поляків не могли повернутися в країну, захоплену советами. Через знищення, депортації та ув'язнення Польща втратила значну частину свого людського потенціалу. У 1945 р. в межах нових кордонів проживало на 11 мільйонів менше громадян, їхня кількість зменшилася з 35 мільйонів у 1939 р. до 23, 9 мільйонів у 1945. Особливо великих втрат зазнали польські еліти. Загинуло, наприклад, 39 відсотків лікарів, 30 відсотків науковців і 28 відсотків священиків.

Втрати були величезними. Національне багатство зменшилося аж на 38 відсотків. Спустошені війною нові території країни постійно грабували совети, вивозячи до СРСР промислове, енергетичне і комунікаційне обладнання.

Сталін збудував альтернативну державу: повністю залежну від нього комуністичну владу переніс до Варшави. З 1944 р. радянські збройні сили та НКВД брали участь у ліквідації руху за незалежність, а також підземних структур, які підпорядковувалися конституційній владі РП у вигнанні. Відбувалися криваві репресії: вбивства, арешти, заслання до таборів вглиб СРСР. У березні 1945 р. радянська влада підступно арештувала керівників Польської Підземної Держави. Троє з них, у тому числі віце-прем'єр Речі Посполитої, його заступник і Головний Комендант АК, не вийшли живими з радянських в'язниць.

У червні 1945 р., спираючись на ялтинські рішення Великої Трійки, під контролем Москви було створено новий уряд, який мав організувати у пошматованій країні парламентські вибори. На підставі цього уряду США та Великобританії нав'язали з ним дипломатичні стосунки, відмовляючись від офіційного визнання законного керівництва РП у вигнанні. Це був черговий вияв нелояльності західних членів альянсу стосовно свого польського союзника, тим більше, що жодним чином не було забезпечено чесності виборів, ані того, що радянські війська буде виведено з Польщі. Комуністи, які мали незначну суспільну підтримку, тільки завдяки советам могли втриматися при владі.

Парламентські вибори відбулися у 1947 р. Їхні результати під контролем Москви було сфальсифіковано, після чого була оголошена перемога комуністів.

До 1947 р. проти поневолення зі зброєю в руках боролися сильні партизанські групи; політичну боротьбу вели легальна Польська Народна Партія і підпільний Союз „Свобода і Незалежність”. Втративши надії на зміну геополітичної ситуації, збройне підпілля з часом слабло. Наприкінці сорокових років у лісах перебували окремі партизанські підрозділи, які перетворювалися у групи виживання.

Коротко:

Півтораста років тому розпочалася німецьким і радянським нападами на Польщу. Поляки зазнали поразки, але не підкорилися. У вигнанні було створено державну владу і військо, в країні діяла Польська Підземна Держава. Незважаючи на величезні військові зусилля та неймовірні втрати, Польща не змогла радіти перемозі. В останні роки війни вона стала жертвою радянської агресії. Майже половину її території СССР знову анексував, а решту поневолив під владою залежної від Москви комуністичної диктатури.

Межі Польщі до Другої світової війни і після

Кордони Польщі в 1939 р.

Кордони Польщі, визначені після Другої світової війни

У КОМУНІСТИЧНІЙ НЕВОЛІ

пovoєнній Польщі комуністична партія зосередила в своїх руках усю владу. Комуністи контролювали адміністрацію, економіку, медіа, освіту та усі інші сфери суспільного життя. Спиралися на терор і пропаганду. За оцінками, протягом періоду здобуття ними влади (1944–1956) загинуло майже 50 тисяч осіб, а сотні тисяч пройшли через ув'язнення і табори примусової праці. Внутрішня і зовнішня політика Польської Народної Республіки (офіційна назва держави з 1952 р.) була повністю підпорядкована уряду Радянського Союзу.

Після 1947 р. збройний опір швидко слабнув, хоча на початку п'ятдесятих років ще діяли невеликі партизанські групи. Останній партизан загинув лише у 1963 р. Після ліквідації харцерства масово почали виникати підпільні молодіжні гуртки.

Після того, як економіка стала державною, останньою великою групою приватних власників були селяни. У 1948 р. комуністи розпочали колективізацію, примушуючи їх віддавати землю. Це викликало великий опір.

Поступово посилювалася антицерковна пропаганда і репресії. Метою влади було абсолютне знищення релігії. Тоді ув'язнили багатьох священників, монахинь, монахів і навіть єпископів. Апогеєм боротьби з релігі-

Полковник Лукаш Цеплінський (1913–1951) – останній керівник найбільшої підпільної організації Союзу „Свобода і Незалежність”. Страчений комуністами. У камері смертників писав: „Заберуть мені тільки життя. А це не найважливіше. Тішуся, що мене стратять як католика – за святу віру, як поляка – за щасливу і незалежну Польщу, як людину – за правду і справедливість. Вірю сьогодні більше, ніж будь-коли, що ідея Христа переможе і Польща здобуде незалежність, а принижена людська гідність повернеться. Це моя віра і моє велике щастя”. (Фот. AIPN)

Ротмістр Вітольд Пілецький (1901–1948) – офіцер Польської армії, «доброволець до Аушвіц». Учасник бойових дій у роках 1919–1920 та 1939; під час німецької окупації співзасновник Таємної Польської Армії. За власним бажанням потрапив у німецький полон з метою подальшого етапування до концтабору Аушвіц, де мав створити конспіративну групу та збирати інформацію. Після двох років перебування у концтаборі Пілецький з нього втік. Згодом брав участь у Варшавському повстанні. Після закінчення війни створив організацію, яка збирала інформацію для польської влади за кордоном. Капітан Вітольд Пілецький загинув від рук комуністів. Місце його поховання невідоме й досі. (Фот. AIPN)

єю став арешт примаса Польщі кардинала Стефана Вишинського у 1953 р. Залякане духовенство змусили скласти присягу на вірність державі. Ув'язнений примас створив програму духовної підготовки з нагоди річниці хрещення Польщі.

Наростаючий спротив поляків вибухнув у червні 1956 р. в Познані. На вулиці міста вийшло сто тисяч осіб, які вимагали поліпшення умов життя, а також політичних і релігійних свобод. Їхній протест був криваво придушений. Загинуло 58 осіб, наймолодший з яких Ромчик Стшалковський мав тільки 13 років.

Познань, 28 червня 1956 р. (Фот. АІРН)

26 серпня 1956 р. на заклик ув'язненого кардинала Вишинського на Ясній Гурі зібралося мільйон поляків. Вони відновили Національні Обітниці, складені вперше 1656 р. королем Яном Казимиром.
(Фот. Archiwum Kurii Metropolitalnej w Katowicach)

Восени 1956 р. комуністи, щоб заспокоїти суспільні настрої, змінили керівництво партії. Під час віч і маніфестацій поляки вимагали вивести радянські війська, незалежності країни від Москви, а також звільнення кардинала Вишинського. Останню вимогу невдовзі було виконано. Щоб заспокоїти суспільство, влада пішла на часткові поступки. Дозволили розпускати колгоспи (залишилося лише декілька), ненадовго ослабла цензура, до Радянського Союзу повернулися офіцери, які командуали армією, було обмежено всевладдя репресивного апарату.

Зміни відчула також Католицька Церква. Серед політичних в'язнів, яких випускали з в'язниць, було духовенство, вигнаним єпископам дозволили повернутися на свої дієцезії. До шкіл повернули вивчення релі-

Восени 1956 р. поляки вийшли на маніфестації для підтримки угорців, які боролися із советськими військами. Незважаючи на складну економічну ситуацію, Польща надала угорцям допомогу, вартість якої перевищила тільки підтримка Сполучених Штатів. (Фот. AIPN)

гії, видавали дозволи на будівництво нових церков. Та невдовзі знову почалися репресії, але вже не такі сильні, як раніше. У школах заборонили хрести і уроки релігії, зупиняли будівництво церков, конфісковували церковне майно. Усе це викликало багато суспільних протестів.

Принциповою ареною сутичок між владою і Церквою стало тисячоліття хрещення Польщі, яке наближалось. Поляки підготувалися до нього, виконуючи програму духовного відродження нації – Велику Новенну, ініційовану примасом Вишинським. Комуністи натомість запропонували власну програму, пов'язану з тисячоліттям держави.

У 1965 р. польські єпископи написали німецьким єпископам знаменитого листа зі словами: „ми пробачаємо і просимо пробачення”. Цей

Нова Гута мала бути „соціалістичним містом”, в якому не було б церков. У 1957 р. там дозволили будівництво храму, але невдовзі від цього відмовилися. Коли у 1960 р. забрали хрест з місця, де планувалося будівництво, тисячі осіб виступили на його захист. (Фот. AIPN)

лист став початком польсько-німецького порозуміння. Водночас він викликав чергову антицерковну кампанію. Та незважаючи на це, масова участь поляків в урочистостях з нагоди тисячоліття хрещення чітко показала, кого підтримує суспільство.

У шістдесятих роках почали відходити від змін, запроваджених 1956 р. Поступово наростав спротив інтелігенції; його кульмінацією були протести студентів у березні 1968 р. Вони вимагали свободи слова, науки і культури, а також знищення цензури. Влада відповідала масовими репресіями, розпочали також антиєврейську пропагандистську кампанію і змусили 13 тисяч осіб єврейського походження виїхати з Польщі.

Погіршувалася також економічна ситуація. У грудні 1970 р. влада вирішила підвищити ціни (вони регулювалися державою). Це викликало страйки у цілій країні. Найтрагічнішими були події на узбережжі, де відбулася демонстрація та вуличні бої. У Гданську, Гдині, Ельблонгу і Щеціні

Одним з елементів підготовки до тисячоліття було паломництво усіма парафіями копії ікони Матері Божої Ченстоховської. Комуністи вирішили зупинити цю акцію та в 1966 р. „арештували” ікону.

Влада організувала альтернативні заходи, але поляки масово взяли участь у релігійних урочистостях. На фото урочистості в Кракові. (Фот. НАС)

У серпні 1968 р. вторгнення військ країн Варшавського Договору припинило реформи пражської весни у Чехословаччині. Найдраматичнішим актом протесту проти цієї агресії було самоспалення колишнього солдата Армії Крайової Ришарда Сівца. (Фот. AIPN)

військо та міліція використовували вогнепальну зброю проти робітників. Загинуло 45 осіб, понад тисячу зазнали поранень.

Криваве придушення робітничих протестів стало причиною чергової зміни керівництва комуністичної партії. Також у черговий раз вирішили піти на поступки суспільству. Наступила обмежена політична лібералізація, рівень життя суспільства став значно кращим. Але не відбулася реформування економіки, якою керували з центру, економічне зростання фінансувалося із західних кредитів.

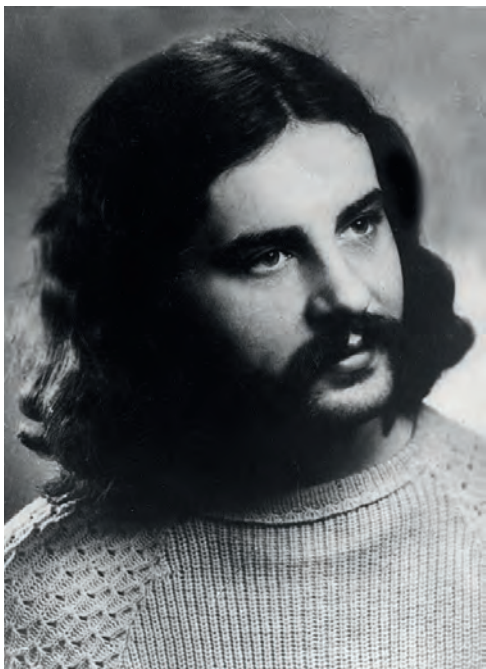
Наступна криза була тільки питанням часу. Спроба підвищити ціни у 1976 р. знову закінчилася вибухом страйків і демонстрацій. Комуністи відмовилися від підвищення, але водночас суворо покарали учасників

Вуличні бої у Гданську, грудень 1970 р.
(Фот. AIPN)

протестів. Це прискорило появу опозиційних організацій, найважливішими з яких були Комітет Захисту Робітників та Рух Захисту Прав Людини і Громадянина. Опозиція підтримувала репресованих осіб, видавала підпільну пресу і організовувала незалежне навчання.

16 жовтня 1978 р. краківського митрополита кардинала Кароля Войтилу обрали Папою, і він взяв ім'я Іван Павло II. Ця подія викликала піднесення у поляків і шок у комуністів. Та влада не могла заборонити візиту Івана Павла II на батьківщину. Перший візит відбувся у червні 1979 р. Під час Богослужіння у Варшаві за участі сотень тисяч осіб, говорячи про історію Польщі, Папа закінчив проповідь знаменними словами: „І взиваю я, син польської землі, і водночас я, Іван Павло II, Папа, взиваю з усі-

Станіслав Пияс (1953–1977)
– студент Ягеллонського
університету, член Комітету
Захисту Робітників, вбитий
комуністичною Службою
безпеки. Після його смерті
з'явився Студентський Комітет
Солідарності. (Фот. AIPN)

єї глибини цього тисячоліття, взиваю у переддень свята Зіслання, взиваю разом з вами усіма: Нехай зійде Дух Твій! Нехай зійде Дух твій! І відновить обличчя землі. Цієї землі!" Невдовзі виявилось, що ці слова пророчі. У серцях поляків почала зароджуватися надія.

Коротко:

Уповоєнній Польщі комуністи контролювали усі сфери суспільного життя. Їхня влада опиралася на терор і пропаганду. Поляки багато разів протестували проти диктатури. Великі надії пов'язували з вибором архієпископа Кароля Войтили – Івана Павла II – архієпископом Петрової Столиці, Папою Римським.

Іван Павло II (1920–2005) – Папа Римський, раніше архієпископ Краківський. Поет і філософ, якого звали Папою-мандрівником, тому що під час понтифікату він відвідав 129 країн. Проголошений святим католицької церкви.

(Фото Дениса Джарвіса)

SOLIDARNOŚĆ

MAŁOPOLSKA

UCHWAŁA

Krajowej Komisji Porozumiewawczej podjęta na nadzwyczajnym posiedzeniu w Bydgoszczy w dniu 24.03.1981 r. w sprawie akcji strajkowej

1. Do strajku trzymajmy się jednomyślnie. Rozstrzygnięcia osiągnięte w spotkaniach z przedstawicielami władzy i kierownictwem MP Bydgoszcz nie są ostateczne. Krajowa Komisja Porozumiewawcza skierowała nas na strajk. Nie możemy się poddać. Strajkujemy. Rozstrzygnięcia Komisji Krajowej nie są ostateczne. W Bydgoszczy nie możemy podlegać naciskom, w tym celu podjęliśmy decyzję o strajku. W Bydgoszczy nie możemy podlegać naciskom. W Bydgoszczy nie możemy podlegać naciskom. W Bydgoszczy nie możemy podlegać naciskom.

ogłosić w całym kraju na piątek 27.03.81 4-ro godzinny

STRAJK OSTRZEGAWCZY

od godz. 8-12

w wypadku nie spełnienia żądań strajkowych przystąpić we WTOREK 31.03.1981 r. do

STRAJKU WŁAŚCIWEGO OKUPACYJNEGO

w całym kraju od rannej zmiany

ZAPASIA STRAJKOWI

NIK
WBREW
NOLI
NARODU

STRAJK
OSTRZEGAWCZY

NSZZ
SOLIDARNOŚĆ

STRAJK
OSTRZEGAWCZY

NSZZ
SOLIDARNOŚĆ

NIE ODDAMY

KONCERTE
SIERPNI

28 do 11
MARCA

ACJE '80

Wojciech Kilar • Warszawa • Wolność • Uciecha

Przedstawienie: Kijów • Warszawa • Wolność • Uciecha

Przedstawienie: Kijów • Warszawa • Wolność • Uciecha

СВОБОДА І СОЛІДАРНІСТЬ

літку 1980 р. Польщу охопила хвиля страйків, викликаних економічною ситуацією, яка щоразу погіршувалася. Переломним був вибух страйку у Гданській верфі, викликаний звільненням з роботи опозиційної діячки Анни Валентинович. До верфі приєдналися інші заклади, було складено перелік, який складався з 21 постулата, найважливішим з яких було створення незалежних від влади професійних спілок. Страйк охоплював нові осередки – Щецін, Вроцлав, Ястшембє.

Рівень протестів змусив владу піти на поступки. Бул підписан суспільний договір, в результаті якого виникла Незалежна самоврядна професійна спілка „Солідарність”. Її очолив Лех Валенса, лідер серпневого страйку в Гданську. Незважаючи на труднощі, які створювала влада, „Солідарність” охопила своєю діяльністю усю країну. В 1981 р. до її складу входило майже 10 мільйонів поляків. Це була найбільша у світовій історії організація, яка виникла знизу за такий короткий час. У результаті наступних протестів виникли також незалежні спілки селян і студентів.

Тим, що робило рух „Солідарність” особливим, звичайно, не була лише його чисельність. Шістнадцять місяців легальної діяльності незалежної профспілки були періодом великого піднесення і надії. Поляки масово включалися у громадські справи, з’являлися проекти реформу-

На воротах Гданської верфі страйкарі повісили портрет Івана Павла II та релігійні образи. Протягом двох тижнів протесту їх підтримували щоденні молитви та літургії, що відправлялися у неділю.

(Фот. Jan Palik/FOTONOVA)

вання практично усіх сфер суспільного життя. Тисячі часописів і книжок виходили без цензури. Писали правду про найновішу історію, друкували досі заборонені літературні твори. Реформаторська течія виникла також у владних структурах.

Дух цього часу найкраще передають цінності, до яких тоді зверталися: правда, свобода, справедливість, солідарність, людська гідність, добро для всіх. „Солідарність” об’єднувала людей з різними переконаннями. Їх єднав патріотизм, а більшість – прив’язаність до релігії. У цей період, після років примусового атеїзму, релігія повернулася у публічний простір.

Кульмінаційним моментом був І З’їзд делегатів НСПС „Солідарність”. Оскільки вони представляли більшість суспільства, з’їзд назвали парламентом вільної Польщі. Було ухвалено програму союзу „Самоврядна Річ Посполита”, широкий розголос мало „Послання до людей праці Східної Європи”, яке викликало чергову кампанію проти „Солідарності” у цілому радянському блоці. Насправді весь час від серпня 1980 р. „Солідарність” декларувала найбільш радикальні постулати, такі, як вільні вибори.

Комуністична влада із самого початку планувала знищити „Солідарність”. Цього вимагало також керівництво Радянського Союзу. 13 грудня

У десяту річницю Грудня '70 у Гданську відкрили пам'ятник полеглим працівникам верфі. (Фот. Tomasz Wierzejski/FOTONOVA)

У травні 1981 р. поляків шокувала спочатку інформація про замах на Івана Павла II, а потім смерть примаса Стефана Вишинського. У цілій країні молилися за здоров'я Святішого Отця. (Фот. Włodzimierz Pniewski/REPORTER)

Перший з'їзд „Солідарності”. (Фот. Wojtek Laski/East News)

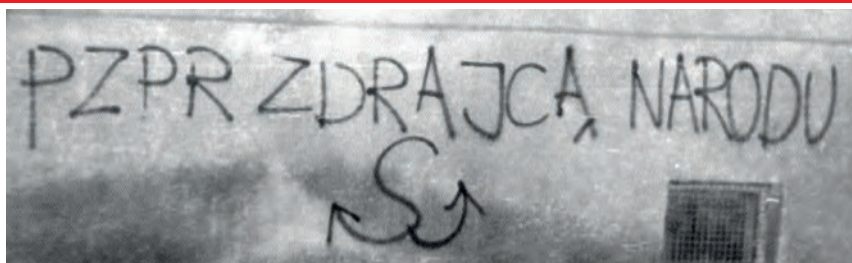

Придушення страйку на шахті „Вуек” у Катовіцах, 16 грудня 1981 р.
(Фот. Marek Janicki/FOTONOVA)

1981 р. у Польщі було запроваджено військовий стан. На вулицях з'явилися танки і бронетехніка, вимкнули телефони, заборонили виходити з помешкань, заборонили діяльність усіх організацій, крім комуністичної партії. Тільки за першу ніч військового стану було інтерновано понад 3 тисячі осіб. Через табори для інтернованих пройшло майже 10 тисяч діячів „Солідарності” та інших організацій. Більше десяти тисяч осіб ув'язнили. Десятки тисяч залишилися без роботи.

Незважаючи на загрозу, яку підсилювали попередженнями про те, що за опір загрожує смертна кара, у цілій країні вибухнули сотні страйків. Їх придушували силою. Найтрагічніші наслідки мало придушення страйку на шахті „Вуек”, під час якого вбили дев'ятох шахтарів. Опір було зламано, але «Солідарність» знищити не вдалося. Структури спілки відроджувалися у підпіллі на усіх рівнях – на рівні підприємств, закладів, на регіональному рівні та рівні країни. З'явилися також молодіжні конспіративні організації, студентські, підпільні політичні партії і т. п.

Феноменом польського підпілля вісімдесятих років була підземна преса. Щороку з'являлися сотні назв різних видань. За декілька міся-

Знак „Солідарності, яка бореться”, підпільної організації, яка виникла 1982 р. у Вроцлаві. Його витоки беруть початок зі знаку Польщі, яка бореться з часів II світової війни. (Фот. AIPN)

ців військового стану організували також популярне підземне радіо. Розквітала незалежна культура. У підземеллі вийшли друком тисячі книжок. Організовувалися концерти і театральні вистави. Притулок для багатьох таких заходів надавала Церква.

На введення військового стану відреагував цілий світ. Сполучені Штати ввели санкції проти комуністичної влади Польщі і Радянського

Підземна друкарня. (Фот. KARTA)

Під час маніфестації в Любіні 31 серпня 1982 р.
від міліцейських куль загинуло троє демонстрантів.
(Фот. Krzysztof Raczkowski/FOTONOVA)

Союзу. У цілому світі відбувалися демонстрації, якими висловлювалася підтримка. До Польщі надсилали гуманітарну допомогу і підтримку для підземної „Солідарності”. Акції протесту відбулися навіть у країнах радянського табору. Символом визнання для „Солідарності” було присвоєння 1983 р. Лехові Валенсі Нобелівської премії Миру.

Опозиція організовувала страйки і маніфестації. Комуністична влада не мала наміру відступати. Незважаючи на відміну військового стану у 1983 р., тривали репресії. Поляків підтримав папа Іван Павло II, який відвідав батьківщину у 1983 і 1987 рр. Сильним ударом була смерть священника Єжи Попелушка у 1984 р., вбитого працівниками комуністичної Служби безпеки.

Комуністи не мали можливостей подолати економічну кризу. Попри запровадження карткової системи на придбання основних продуктів, доводилося багато годин стояти в чергах. Відсутність перспективи змусила тисячі поляків тікати з країни.

Священик Єжи Попелушко (1947–1984) – капелан «Солідарності». Організовував меси за Вітчизну, в проповідях, слідом за Святим Павлом, закликав «зло добром перемагати». Був убитий співробітниками комуністичної Служби безпеки. (Фот. KARTA)

У 1988 р. відбулися дві хвили страйків. До опозиційної діяльності долучалося наступне покоління молодих людей. Ці події змусили комуністів піти на поступки. Поміркованій опозиції запропонували розмову за круглим столом. Влада мала намір тільки реформувати систему, але система впала. Під час частково вільних парламентських виборів у червні 1989 р. «Солідарність» здобула 99 зі 100 місць у Сенаті та усі можливі (35 відсотків) місця в Сеймі.

Події в Польщі стали початком процесу падіння комуністичної системи у цілій Центральній-Східній Європі. У наступні місяці було скинуто дик-

**W SAMO POŁUDNIE
4 CZERWCA 1989**

Виборчий плакат „Солідарності” під назвою „Рівно опівдні”.
(Автор Томаш Сарнецький)

Президентські символи II Речі Посполитої були передані у Королівському Замку у Варшаві, який був повністю відбудований після знищення німцями.
(Фот. Tomasz Wierzejski/FOTONOVA)

таторську владу в Угорщині, Східній Німеччині, Чехословаччині, Болгарії та Румунії. У 1991 р. остаточно розпався Радянський Союз.

У грудні 1990 р. відбулися вільні президентські вибори, на яких переміг Лех Валенса. Символи влади йому передав Ришард Качоровський, останній президент Речі Посполитої Польщі у вигнанні. Так закінчилася історія Польського уряду, який з 1939 р. працював за межами країни.

Дев'яності роки минули під знаком економічних і політичних реформ. Слабка економіка була повністю зруйнована. Запровадження вільного ринку поступово поліпшило ситуацію, але ціною зубожіння багатьох суспільних груп. Успішними були ряд політичних реформ, наприклад, створення справжнього самоврядування. Символом повернення Польщі до західного світу став її вступ до НАТО (1999) та Євросоюзу (2004).

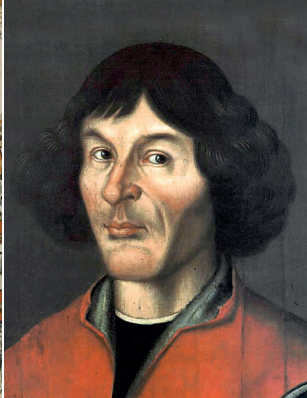
Найбільшим потрясінням для поляків в останні роки стала катастрофа президентського літака під Смоленськом 10 квітня 2010 р. Разом з президентом Лехом Качинським загинуло багато представників влади, командувачів армії, духовенства і комбатантів. Вони летіли до Катині, щоб віддати честь жертвам советських злочинів. Таким чином, уже вкотре в історії Польщі минуле переплітається з сучасністю.

Сьогодні, дивлячись на понад тисячолітню історію Польщі, започатковану хрещенням у 966 р., ми пишаємося досягненнями наших предків та намагаємося вчитися на їхніх помилках. Минуле є джерелом нашої ідентичності, яке водночас зобов'язує. Постійно повертає до нас відлуння слів святого Папи, які він сказав у Кракові, наприкінці першої подорожі на батьківщину. Іван-Павло тоді сказав: „перш ніж я відійду від вас, прошу, щоб ви усю цю духовну спадщину, яка називається Польщею, ще раз прийняли з вірою, надією і любов'ю – такою, яку прищеплює нам Христос на святому хресті – щоб ви ніколи не сумнівалися, не втомилися і не знеохотилися, щоб самі не підтинали тих коренів, з яких ми виростаємо”.

Коротко:

У 1980 р. після безпрецедентної хвилі протестів виникла „Солідарність”, винятковий у світовій історії суспільний рух. Незважаючи на те, що комуністи запровадили військовий стан, опозиція вижила у підземеллі. В результаті „Солідарність” перемогла, зробивши можливим повернення демократії в Польщі. Боротьба поляків започаткувала падіння комуністичної системи у всій Центральній-Східній Європі і розпад Радянського Союзу.

Piotr Życieński

INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ

Rzeczpospolita Polska
Ministerstwo
Spraw Zagranicznych